354

ஸ்ரீமான் ராவ் பஹதூர் ஏ. ஷி. பிரணதார்த்திஹர ஐயர், பி. ஏ., ஐ. எஸ். ஓ.
தென்னிந்திய வித்தியானுகூலன்.

355

விவேகபோதினி

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்

தொகுதி IX } நளஹு பங்குனிமீ :: 1917-ஹு ஏப்ரல்மீ { பகுதி 10

நல்லொழுக்கம்

GOOD CONDUCT

உண்மையின் வன்மை

ஜனங்களது நன்மைக்கு முக்கிய ஆதாரமாக இருப்பது உண்மை. உண்மையில்லாவிட்டால் உலகமே இருக்கமுடியாது. ஒருவரை ஒருவர் நட்பதற்கு அதுதான் காரணம். உண்மையைக் கைவிடாமல் காப்பாற்றுவதுதான் எவனுக்கும் பெருமை; அதைக் கைப்பற்றியவரொருநாளும் தாழ்மையடையார்; மற்றெல்லாப் பெருமையும் பெறுவர். அதற்கு ஹரிச்சந்திர மஹாராஜனே உதாரணம்.

ஹரிச்சந்திரன் ஸூரியவம்சத்தில் பிறந்த அரசன்; மஹா நெறிமான்; மநுநெறி தவறாது கோசல நாட்டை யாண்டுவந்தவன். அவன் உண்மையையே கைப்பிடித்து, யதார்த்தத்தையுணர்ந்து எல்லார்க்கும் நன்மைசெய்து வந்ததால் அவனை ஸத்தியஸந்தன் என்றழைப்பது உலக வழக்கமாயிற்று. இப்பொழுதும் ஹரிச்சந்திரன் வீட்டிற் கடுத்த வீடு என்று பொய்யனை ஏளனம் செய்வது உலக ப்ரஸித்தமன்றோ?

நிற்க, ஹரிச்சந்திரன் பொய் சொல்வதில்லை என்று கொண்டிருந்த மன உறுதியைப் பற்றித் தேவ ஸபையில் வாத முண்டாயது. அப்போது வஸிஷ்டரென்னும் தேவமுனிவர் தமது சிஷ்யனாகிய ஹரிச்சந்திரன் ஒருபொழுதும் பொய் சொல்லான் என்று உறுதியாகச் சொன்னார். விசுவாமித்திர ரென்னும் மற்றொரு முனிவர், அவனைப் பொய்யனாக்கி விடுவதாகச் சபதஞ் செய்தார். பின் அவ்வரசனிடம் வந்து, யாகத்திற்காகப் பொருளுதவி கேட்டார். அவன் கொடுக்க, அதை அவனிடமே வைத்துப் போனார். அதன்பின் தமது தபோ மகிமையால், அவர் இரண்டு நாட்டியப் பெண்களை உண்டாக்கி, அவர்களை அரசன் ஸபையில் நர்த்தனஞ் செய்யும்படி செய்து, அவனை மணக்கும்படி அவர்களை வேண்டும்படி செய்தும் அதற்கவன் இணங்கவில்லை. ஆகையால், அப்பெண்கள் மீண்டு வந்து, முனிவரிடம் நடந்ததைச் சொன்னார்கள். முனிவர் கோபங்கொண்டு ஓடிவந்து, ஸபையிலிருக்கும் ஹரிச்சந்திரனை எட்டியுதைத்தார். பிறகு, அவனது ராஜ்யத்தைத் தனக்குக் கொடுத்துவிடும்படி அவனைக் கேட்டார். அவன் அப்படியே செய்து தனது மனைவி மக்களுடன் காட்டிற்குப் போகும்போது, தாம் அவனிடம் முன் வைத்திருந்த பொருளைக் கொடுக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தினர்.

மிகவாட்டமடைந்த மனத்துடன் அரசன், தான் காசிக்குப் போய்ப் பொருள் சேகரித்துத் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டான். அவ்வாறு பெறுவதற்கு, அவனுடனே நக்ஷத்ரிகன் என்னும் ஒரு தூதனை அவர்க்கு வழி முழுதும் அநேக கஷ்டங்களை உண்டாக்கும்படி சொல்லியனுப்பினர். அவனும் வழிமுழுதும் அவர்க்குப் பலவித கஷ்டங்களை உண்டாக்கினன்; முனிவரும் தமது தபோபலத்தால் பலவித மாயா வழிகளில் அவர்க்குத் தம்மால் செய்ய முடியுமான துன்பங்களை எல்லாஞ் செய்தனர். பின் காசியை யடைந்ததும், அரசன் பொருள் சேகரிக்க முடியாமையால், தனது கற்பிற் சிறந்த மனைவியையும், செல்வக் குழந்தையையும் ஒரு பிராமணனுக்கு விற்றுப் பொருளைக் கொடுத்தான். நக்ஷத்ரிகன் தனது கூலிக்குப்பணம் சேர்ந்ததென்று சொல்லி, முனிவர் பணத்தைக் கொடுக்கும்

படி, கண்ணில் விரல் வைத்தாட்டினான். அரசன் ஒன்றுந்தோன்றாது தயங்கி மயங்கித் தன்னை யார்க்கேனும் விற்று அப்பொருளைப் பெறும்படி நக்ஷத்ரிகனிடம் தலைமேல்குவித்த கையனாகி வேண்டிக்கொண்டான். பின் அவ்வரசனை மயானங் காக்கும் பறையனுக்கடிமையாக்கி, முனிவர்க்குக் கொடுக்கவேண்டிய பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டு, "நீயே பெரியோன்; நீயே ஸத்தியஸந்தன்; உனக்கொரு நாளும் தாழ்மை வாராது" என்று வாழ்த்தி, முனிவரது ஆணையால் தான் செய்த கொடுமையை மன்னிக்கும்படி வேண்டினான்; பின் செலவு பெற்றுப் போனான்.

இவ்வாறு அரசனையும் அரசியையும் மகனையும் பிரித்தது போதாதென்று, முனிவர் மேலுமெண்ணினார். அரசன் மகன், தான் அடிமையாக விருந்த பிராஹ்மணர்க்காகக் காட்டில் சென்று தருப்பை கொய்யப்போக, அங்கு முனிவர் மாயையால் தோன்றிய பாம்பு கடிக்க, அவன் அங்கே இறந்துவிழுந்தான். ஸமாசாரத்தை உணர்ந்த அரசி, தான் அடிமையாக விருந்த ப்ராஹ்மணரைப் பலவிதத்திலும் தனது ஊழியத்தால் ஸந்தோஷப்படுத்தி, காட்டில் இறந்துகிடக்கும் மகனைக் காணும்படி செலவு கொடுத்தருளக் காலில் விழுந்து வேண்டினாள். பின் வீட்டு வேலைகளானதும், உத்தரவுபெற்று, இரவில் தன் மகனைத் தேடக் காட்டிற்குப்போனாள். அங்கு இறந்து கிடந்த மகனைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு மயானத்திலெரிக்க எடுத்துச்சென்றாள். அவ்விடம் சென்றதும், எரிபடாது அங்கு விழுந்திருந்த கட்டைகளைப் பொறுக்கி அடுக்கி அதன்மேல் தன் மகனது சவத்தை இட்டுக் கொளுத்த யத்தனிக்கையில், காவல்காரன் வந்து அவள் அவ்வாறு செய்வதைத் தடுத்தான்; வாய்க்கரிசியும் மயானக் கட்டணமும் கொடுத்தால்தான் கொளுத்த முடியுமென்றும் சொன்னான். அரசி தனது ஏழ்மையை எடுத்துச் சொன்னாள். அக்காவல்காரனாகி விளங்கிய ஹரிச்சந்திரன், இறந்தது தனது மகனென்று பேசிய வற்றால் அறிந்தான். தன் தலைவன், வாக்கரிசியைத் தன் கூலிக்காக எடுத்துக் கொள்ள அனுமதிகொடுத்திருந்ததால், அரசியை மயானக் கட்டணத்தைமட்டும், சம்பாதித்து வரச்சொன்னான்.

அவளும், தனது கணவனது நிலையையும் நெறியையும் உணர்ந்து, கட்டணத்தைச் சம்பாதித்துவரச் சிந்தைகொண்டு, வந்துகொண்டிருந்தாள். அப்போது விச்வாமித்ரர், தமது மாயையால் அவ்வூர் அரசன் மகனைக் கொலையுண்டு அக்காட்டில் கிடக்கும்படி செய்தார். வருபவள் கண்ணில் அக்குழந்தை பட்டதும், அது தன் குழந்தையோயென்று ஸந்தேஹித்துக் குனிந்து பார்த்தாள். அப்போதவளைக் காவல்காரர்கள் கொலைக்குற்றஞ் சாட்ட, அரசனிடம் கொண்டுசென்றனர். அங்கு அவளே கொலைசெய்ததாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டு, வீரபாஹு என்னும் கொலையாளியிடம் வெட்டி விடும்படி அவள் ஒப்புவிக்கப் பட்டனள். இவனே ஹரிச்சந்திரனை அடிமையாக அடைந்த பறையன். தனது அடிமையாகிய ஹரிச்சந்திரனிடம், அவள் தலையை வாங்கும்படி ஆணையிட்டு ஒப்புவித்தான். நடந்ததை முற்றும் ஹரிச்சந்திரன் தன் மனைவியாகிய அச் சந்திரமதியிடமிருந்து உணர்ந்தானாயினும், ஸத்தியம் தலைகாக்குமென்ற நம்பிக்கையுடனேயே இருந்தான்.

இச்சமயம் விசுவாமித்ரர் அங்கு ஓடி வந்தார். "என்னிடம் உனது ராஜ்யத்தை ஒப்புவிக்கவில்லையென்று சொல். அது போதும். இந்தக் கஷ்டங்களெல்லாம் ஸூர்யனைக் கண்ட பனிபோல் பறக்கும்படிச் செய்துவிடுவேன்" என்று வெகு இரக்கம் கொண்டவர்போல ஹரிச்சந்திரனிடம் சொன்னார். சற்றும் சளைக்காது, ஹரிச்சந்திரன், "பதியையிழந்தேன்; பாழுங்காட்டையடைந்தேன்; படைத்த மனைவியை விற்றேன்; பாலனையுந் துறந்தேன்; பறையனுக்கடிமையுமானேன்; தாலிகட்டிய கையாலேயே தலையைத் துணிக்கவுந் துணிந்தேன்; என்னினும் கீழ்த்தசையடைந்தவர் உலகத்திலெவருமிருக்கமுடியாது. எனக்கென்ன இருக்கிறது? இருப்பது ஒன்று; அது வாய்மை. அதையுந் தொலைத்துவிடவேண்டுமோ? இம்மூவுலகையும் கொடுத்தாலும், எந்த ஆபத்து வந்தாலும், நான் அதைக் கைவிடேன். ஆதலால் தாங்கள் வருந்துவது வீணே" என்று பதில் சொன்னார். முனிவரும் மனங்கலங்கி, சிந்தை நொந்து, வந்தவழியே நடந்தார்.

(இதன் தொடர்ச்சி 348-ம் பக்கம்.)

357

விவேக போதினி

தொகுதி.9] நளஹு பங்குனிமீ [பகுதி.10

வர்ணாச்ரம ஆக்ஷேப ஸமாதானம்

VARNASRAMA OBJECTIONS ANSWERED

(12) பீஷ்மர் சாந்திபர்வத்தில் ஜாதி பேதம் ஏற்படக்காரணமாகக் கூறிய தீய நடத்தை என்ற தொடருள் பல சாஸ்திர ரஹஸ்யங்கள் அடங்கியுள்ளன. இத்தொடர், பிறவி பெறும் ஜீவரது பூர்வஜன்ம கர்மாக்களால் அவர்களுக் கேற்பட்டுள்ள பாபகர்மவாஸனைப் பதிவுகளையே குறிக்கும். ஆகவே, ஜாதி பேதம், இவ்வுலக ஸ்ருஷ்டியில் ஏற்பட, பீஷ்மர் கூறும் காரணங்கள் பிறவிவர்ண ஆதாரமாகச் சாஸ்திரங்களில் காணப்படுபவைகளுக்கு ஒரு வழியிலும் முரணாக இல்லை. மேலும் பீஷ்மர் கூறும் ஜாதிபேதகாரணம், இக்காலத்தில் நாற் பெரும் வர்ணங்களுள் காணப்படும் பல உட்பிரிவுகளுக்கும் தகுந்த முகாந்தரமாகும். ஆகவே, பீஷ்மர் வாக்கில் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் வைதிகப் பிறவி வர்ண பேதத்திற்கு விரோதமாக ஒரு சொல்லும் வந்து விடவில்லையென்று தேறி, நாம் இவ்விஷயத்தில் தெளியவேண்டும்.

(13) இதுவரையில் கூறி வந்ததிலிருந்து, ப்ராஹ்மண வர்ணத்துள் அடங்கிய அதிகாரிகளுக்கே ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசிக்கவும், அதைக் கேட்டவாறு நேராக அநுஷ்டிக்கவும் ஆற்றல் உண்டு, மற்றவர்களுக்கு இல்லையென்று வெளியாகியிருக்கும், இது சாஸ்திர முடிவுக்கு இசையாது என்று சிலருக்குத் தோற்றலாம். 'சாஸ்திரப்படி ப்ராஹ்மணன், க்ஷத்ரியன், வைச்யன் ஆகிய மூன்று வர்ணத்தாரும் த்விஜர்கள்; இவர்களுக்கு வேதம் ஓதல் ப்ரஹ்மோபதேசம் பெறல், இவைகளுக்கு அதிகாரம் உண்டு. சூத்ரருக்கு இது இல்லை என்பது ஸ்மிருதி, ப்ரஹ்மஸூத்ர அபசூத்ராதிகரணம் இவைகளால் வெளிப்படை. இப்படியிருக்க, ப்ராஹ்மணனுக்கு மாத்திரந் தான், ப்ரஹ்ம வித்யையில் அதிகாரம் என்று எப்படிக் கூறலாம்?' என்பவர் அவர். 'ப்ருஹதாரண்யகாதி உபநிஷத்துக்களில் அநேக விடங்களில் ப்ராஹ்மணர்கள் கர்மா, தபஸ் முதலியவைகளால் இப் பரம்பொருளை அறிய முயல்வர் என்றே காணப்படுகிறது. இதில் க்ஷத்ரிய வைச்யர்களையும் சேர்த்துப் பொருள் படுத்தலாமென்றால் முடியாது. ஆகவே, சாஸ்திரங்களிலேயே, பல அபிப்ராய மிருக்கிறது போலக் காணப்படுகிறது இவ்விஷயத்தில்' என்ற மேல்சங்கையும் ஏற்படலாம். இதற்கு ஸ்ரீ சங்கராசார்யாள் சிஷ்யர்களுள் ஒருவரான ஸுரேச்வராசார்யாள், தாம் எழுதிய ப்ருஹதாரண்யக விருத்தியில் தகுந்த ஸமாதானம் பின்வருமாறு கூறுகிறார். ப்ரஹ்மவித்யையில், உபதேசம் கேட்பதற்கும், கேட்டபடி நேரே முற்றிலும் அநுஷ்டிப்பதற்கும் 'ப்ராஹ்மணர்களுக்கே சிறப்பான அதிகாரம். இந்த வர்ணத்திற்கு மாத்திரந்தான் முடிவான ஆச்ரமமான ஸந்யாஸம் ஏற்கும் ஆற்றலிருப்பதே இதற்கு முக்ய காரணம். மற்றைய இரண்டு த்விஜ வர்ணத்தாருக்கும் இதில் பொது அதிகாரம். ப்ரஹ்மோபதேசம் அவர் ஏற்கலாம்; ஆனால் அவர்கள் வர்ணதர்மப்படி ஸந்யாஸத்தில் அவர்களுக்கு அதிகாரமில்லையாதலால், கேட்டபடி முழு வைதிக ஆற்றலுடன் அதைப்பின்பற்ற அந்தப் பிறவியில் அவர்களால் முடியாது'. இதனால்தான், ப்ராஹ்மண வர்ணத்திற்கே ப்ரஹ்மவித்தையில் முழு அதிகாரம் என்று இதுவரையில் கூறிவந்தது.

(14) இக்காலத்தில் பரவிநிற்கும் அவைதிக அத்வைதவேதாந்தத்தில் பற்றுள்ள சிலர், 'ப்ராஹ்மண ஜாதிக்கு ஏற்றம் எதனால்? எல்லாம் ப்ரஹ்மம் என்பதல்லவா பரம முடிவு? இதில் நிலைக்க ஜாதிபேதம் எதற்கு? ஜாதிபேதந்தான் இருக்க இடமேது? வேதாந்த ஞான நுட்பம் மனதில் நிலைபெறும்வரையில் தான் இந்த ஜாதி, கட்டுப்பாடாக விருப்பது. ஞானம் வந்தவர்களில் ஜாதிபேதம் அனுவசியம், இல்லவும் இல்லை. இப்படியிருக்க, ப்ராஹ்மணன் எப்படி உயர்ந்த வர்ணத்தானு

வன்? என்று ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து ஆக்ஷேபிப்பர்.

(i) இவர்களை நோக்கி, 'நீங்கள், எல்லாம் ப்ரஹ்மம் என்பது எதை முன்னிட்டு? தேஹாதிதோற்றங்களை முன்னிட்டா அல்லது எல்லாவற்றிலும் பரவிநிற்கும் சைதந்யத்தை முன்னிட்டா?' என்று, ஒருகேள்வி கேட்கலாம். சைதந்யத்தை முன்னிட்டு என்று கொண்டால், எந்த வர்ணத்தானிடமும் இது ஒரேபடித்தாய்த்தான் உள்ளது; ஏற்றத்தாழ்வு என்று, இறுமாப்பு, பொறுமைகளை முன்னிட்ட வாக்குவாதத்திற்கே இடமில்லை. என்ன வேற்றுமை வெளியிலிருப்பினும், ஆத்மாவின் ஒன்றான நிலைக்கு ஒருவிதத் தாக்கும் ஏற்படாது. ஆதலால், ப்ராஹ்மணன் எப்படிச் சிறந்தவன் என்று எப்பொழுதும் கேட்க இடமில்லை. இது வீண்வாதமாகத்தான் முடியும். தேஹாதித் தோற்றங்களை முன்னிட்டு என்றால், அவைகளில் என்றும் பேதமே உள்ளது. ஆகையால், ஏன் பேதமுள்ளது என்று கேட்டுமுடியாது. ஆகவே, இக்காலத்தவர் ஆத்மாவின் ஏகத்தன்மையைத் தோற்றங்களின் வேற்றுமைகளுடன் குழப்பிக்கொண்டுதான் இவ்வாறு பேசுகின்றனர். இவைகளைப் பகுத்துணர்ந்தால், இக்கால வேதாந்திகளின் கேள்விக்கே இடமில்லை. (ii) வஸ்து ஒன்றேயாயினும், அதன் உபயோகங்களில் பேதம் பல இருக்கலாம் என்பதற்கு உதாரணமில்லாமல் போகவில்லை. வைரம், காரீயம் (எழுதுகோல் மத்தியிலிருக்கும் குறிபோடும் வஸ்து), அடுப்புக்கரி எல்லாம் ஒரே வஸ்துதான். எல்லாவற்றையும் நெருப்பிலிட்டு எரித்தால், ஒரே வித வஸ்துக்கள்தாம் உண்டாகும். இப்படியிருப்பினும், இவைகளின் உபயோகம் வெவ்வேறுதான்: ஏற்றத்தாழ்வும் உண்டு. ஒன்றற்குச் சாணையைத்தாங்கி ஒளிவிடும் தன்மையுண்டு. மற்றவைகள், சாணையில் பொடிப் பொடியாகி விடும். அவ்வவைகளுக்கு ஏற்ற வேலைப்பாடுகளைத்தான் அவ்வவைகள் ஏற்கும் திறனுடையவை. (iii) வஸ்துக்கள் தோற்றமாத்திரத்தில் ஒன்றுபோலக் காணப்படினும், உள்ளபடி ஆராயுமிடத்து, அவைகளின் இயற்கையில் பல வேறுபாடுகள் உடையனவாக விருக்கலாம். கண்ணாடித்துண்டு, வைரம், பளிங்குக் கற்கள் முதலியன ஒன்றாக ஏற்படினும், அவைகள் ஏற்கும் வேலைப்பாட்டால் பல வேறுபட்ட வஸ்துக்கள் என்று கண்டுகொள்ளலாம். (iv) ஒரே வகுப்பைச் சேர்ந்த பல வஸ்துக்களுக்குப் பலவித ஏற்றத் தாழ்வான தன்மைகளும் இருக்கலாம். ப்ராணிகளில், பசுக்களைக் கட்டிப் பழக்கி உபயோககர மாக்கலாம்; மற்றைய ப்ராணிகளை அப்படி முற்றிலும் செய்ய இயலாது. செடிகொடிகளிலும் இவ்வேற்றுமை உண்டு. உழுது பயிர் செய்தால்தான், நெல் முதலியவை விளைந்து ஓங்கும். காட்டாமணக்கு, சப்பாத்தி முதலியவைகளுக்கு இவை வேண்டியதில்லை; அவை அவ்வளவு உபயோகமுடையவையும் அல்ல. துளஸி முதலியவை அனுசாரங்களால் பட்டுக்கூடப் போய்விடும் இயற்கையுள்ளவை. (v) இப்படி ஒன்றேயாய் உள்ள பலவற்றிலும், ஒன்று போலக் காணப்படும் பலவற்றிலும், பலவித வேற்றுமை ஏற்றத்தாழ்வுகள், ஒருவித முரணும் இன்றி இயற்கையி லமைந்துகிடப்பது போல, மானிடர்களுள்ளும், அந்தர்யாமியான ஆத்மா ஒன்றேயாயினும், தேஹ அமைப்புக்களான கால்கைரத்தம் முதலிய அங்க அமைப்புகளில் தோற்றமாத்திர ஒற்றுமை காணப்படினும், வைதிக வழிப்படி ஸம்ஸ்காரங்கள் ஏற்றுச் சிறப்புற்று விளங்கி மோக்ஷத்தை அணுகும் ஆற்றலில் பிறவி மாத்திரமாக ஏற்பட்டுள்ள தேஹேந்திரிய மனங்களின் சக்தி மாறுபாட்டால் பல வேறு மாறுபாடுகளிருக்கவே இருக்கின்றன. இவைகட்குத்தான் வர்ணாச்ரம பேதம் என்று பெயர். ஆகவே வர்ணாச்ரம பேதத்தைத் தரும், ஆத்மாவுடன் பொருந்தும், சரீரங்கள் வெறும் ஸாதனங்களே. பூர்வ புண்ய பாபவசங்களால் அவை உயர்ந்தனவாகவும் தாழ்ந்தனவாகவும் அமையலாம். இதற்காக ஒருவரை ஒருவர் வெருண்டு நோக்கி, சண்டையிடுவதில் பயனில்லை. தத்தமக்கு ஏற்பட்ட தேஹங்களில் அமையப்பெற்ற ஸம்ஸ்காரம் ஏற்கும் ஆற்றலுக்கேற்ப அவரவர் தம் வைதிக கர்மாக்களைப் பின்பற்றி, மேலானவர் வரம்புள் மீறிச் செல்லாமலும், தாழ்ந்தவர்களைக் கண்டு இறுமாந்து கர்வப்படமாலும், நடந்துகொள்ளவேண்டும். இப்படி ஸரிவரச் செய்யும் ஒருவனுக்கு அடுத்த பிறவியில், இங்கோ லோகாந்தரத்திலோ ப்ராஹ்மணப்

பிறவியே தொடர்ந்து வரும். ப்ராஹ்மணாதி சரீரங்கள்; ஆத்மா இருந்து வேலை செய்து தன்னிலையை அணுக முயலுமிடம். ப்ராஹ்மண சரீரத்தில் இம்முயற்சிக்கு முற்றிலும் இசைந்தவையான பலவித கரணங்கள் இருக்கின்றன; மற்றைய சரீரங்களில் அவை இல்லை. மோக்ஷத்திற்கு முக்யமாக வேண்டிய வைதிக கர்மத்யானாதிகளை ப்ராஹ்மண உடலொழிந்த மற்றவைகள் தாங்காது அழிந்துவிடும். இதை அனுபவத்தில் கண்டுகொள்ள முயலும் துணிவுடையவர் செய்தும் பார்க்கலாம். அப்படிப் பண்ணிப்பார்த்துக் கஷ்டப்படுவதைவிட, அதனால் வரும்கேட்டைச் சற்று ஊஹித்துணர முயன்று விலகலாம். தாழ்ந்த வர்ணத்தார் மேலான உடல் பெற்றவர் தொழிலைப் பின் பற்றி முயலுகையில், அம்முயற்சி முதிரும்பொழுது, மோக்ஷ வழியில் கொண்டு அவர்களைச் செலுத்தவே மாட்டாது. 'இவ்வளவு ஆற்றலுடைய நாம் எப்படி ப்ராஹ்மணனைவிடத் தாழ்ந்தவன், அவன் எப்படி நம்மை விட உயர்ந்தவன்?' என்ற எண்ணத்தை மாத்திரந்தான் இது வளரச் செய்யும். இதைவிட்டு, அவனை ஒரு அடிகூட மேலேபோக அவன் அசாஸ்திரீய முயற்சிகள் இடந்தரா. பிறவித்தன்மை, தகுந்த முயற்சியாலும் உடல் மாற்றத்தாலுந்தான் மாறவேண்டும். யாரர்வது வரம்புமீறி முயலும் தாழ்ந்த வர்ணத்தானுக்கு ப்ராஹ்மண வந்தனை வழிபாடுகள் செய்தால், தன்னிலையை ஒளித்து நிற்கும் கொடிய நிலையும் 'ஏது நாம் ப்ராஹ்மணர்களை மிஞ்சிவிட்டாற் போலிருக்கிறது' என்ற கொடிய எண்ணமுந்தான் ஏற்படும். இம்மாதிரி நிலைகளுக்கு இடம் வாராமலே இருப்பதற்குத்தான் தர்மவ்யாதர், விதுரர் ஆகிய இவர்கள் எப்படி நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை முன்னரே விஸ்தரித்தாகிவிட்டது. (vii) ஆதலால் எல்லா வருணத்தாரும் ப்ராஹ்மண சரீரம் பெற்று, மோக்ஷத்திற்கு முயலும் ஆற்றல் பெறவேண்டியிருப்பதலாலும், ப்ராஹ்மண சரீரமுடையவன் அதிலிருந்தே மோக்ஷம்பெற நேரே முயலும் ஆறறலுடனிருப்பதாலும் ப்ராஹ்மண சரீரம் உயர்ந்தது. மற்றைய மூன்று வர்ணத்தாருககும் இச்சரீரம் எளிதில் கைகூட ப்ராஹ்மண வழிபாடு, தம் கர்மானுஷ்டம் முதலிய வைதிக வழியிருப்பதால், வைதிகப் பிறவி அடுத்த படியில் சிறந்தது என்று நமது சாஸ்திரங்கள் முறையிடும்.

(15). 'இது வரையில் கூறியபடி ப்ராஹ்மண உடல் சிறந்ததானால், ப்ராஹ்மணர்களுக்கு வீண் கர்வமும், மற்றையவர்களுக்கு பொறாமையும் தானே வளர்ந்துவரும். இதனால் ஒரு நன்மையும் ஏற்பட இடமில்லையே. இதனாலா மோக்ஷ ப்ராப்தி முடிவில் ஏற்படப்போகிறது' என்று பலர் சங்கிக்கலாம்.

உலக விஷயங்களின் இயற்கையே இப்படியிருப்பதால், அவைகளால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளைப் பின்பற்றித் தீமைகளை விட்டு விலக முயலுவதே புத்திமான்கள் செய்ய வேண்டிய காரியமே ஒழிய, அதற்காக அவைகளை முற்றிலும் ஒழித்துவிடலாகாது. இப்படிச் செய்ய முயலுபவன், ஆள்மேல் அமர்ந்துள்ள கொசுவை அடிக்கப்போய், ஆளையே அடித்துக்கொன்றவனுக்குத்தான் நிகர். உதாரணமாக, இக்காலத்துப் படிப்பை எடுத்துக்கொள்ளுவோம், உலக விஷய இயற்கையை விளக்க. இக்காலத்தில் பெரிய பரீக்ஷைகள் எல்லாம் தேறிய ஒருவனிடம், 'நான் இவ்வளவு தேறி இவ்வளவு திறமையுடனிருப்பவன்' என்ற கர்வம் இருக்கக்கூடாதா? அது பெரும்பாலும் படித்திராத தாய் தந்தையர்முதலிய பெரியோர்களைத் துரும்பாக மதித்து அவமதிக்கச் செய்கிறது என்பதைக்கொண்டு அந்தப் படிப்பையே பின்பற்றாதிருந்து விடுவது மூடத்தனமல்லவா? இக்காலத்துப் படிப்பின் ஸாரத்தையும் உணரவேண்டும்; அதனால் ஏற்படக்கூடிய கொடுமைகளும் நம்மிடம் குடிகொள்ளாது ஒழுகவும் வேண்டும். இதல்லவா புத்திமான் கடமை? இப்படியேதான், உலகில் சிறந்தவை என்று மதிக்கப்படும் விஷயங்களின் கதியும். ஆதலால் ப்ராஹ்மணனுக்குத்தான் உயர்ந்தவன் என்ற உணர்வு இருக்கத்தான் வேண்டும் கஷ்டமான வைதிகவழியில் தாழாது நடப்பதற்கு. 'புலி பசித்தாலும் புல்லைத் தின்னுமா' என்றபடி 'நான் ப்ராஹ்மணன், கண்டபடி ருசியான பதார்த்தங்களை கடை, தகாதவிடம் ஆகிய இவைகளில், கண்டதும் அவைகளைத் தின்றுவிடுவதா? மோக்ஷத்திற்கு முரணில்லா வழிகளில் அல்லவா கஷ்டம் கருதாது நான்

நடக்கவேண்டும்?" என்ற பிடிப்பு, இறுமாப்பு இல்லாது எப்படி வரும். இதை, மற்றைய வர்ணத்தார் அவமதிப்பு முதலிய கொடிய நிலைக்குப் போகவொட்டாது மாற்றித் தடுத்து நிறுத்தவேண்டும்., ஆதலால், வர்ணாச்ரம தர்மத்திலிருந்து வரும் கேடெல்லாம் அதைச் சேர்ந்தவர் மயக்கத்தாலேயே ஒழிய இயற்கையில் அதில் யாதொரு குற்றங் குறையுமில்லை. அதை வைதிகர்கள் தயங்காது பின்பற்றலாம்.

(16) நிராலம்ப உபநிஷத்து 'ஜாதி யாது? என்று கேட்டுக்கொண்டு, 'ஜாதியானது தோலுக்குமில்லை, ரக்தத்திற்குமில்லை, மாம்ஸத்திற்குமில்லை, எலும்பிற்குமில்லை. ஆத்மாவுக்கு ஜாதியில்லை. ஜாதியானது வ்யவஹாரத்தின்பொருட்டுக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று பதில் கூறுகிறது. இதனால் வைதிகப் பிறவி ஜாதிபேதம் தாக்கப்படாதா' என்று சங்கிப்பர் பலர்.

இம்மாதிரிச் சங்கிப்பதற்கு யாதொரு இடமும் இந்த உபநிஷத் வாக்கியத்தில் இல்லை. (i) வ்யவஹாரம் என்ற சொல்லுக்கு முன் காட்டியபடி சங்கிப்பவர் உலக வ்யவஹாரமாகிய வயிற்றுப் பிழைப்புத்தொழில் என்று கொண்டு, தொழிலால் ஜாதி என்று நிலைநாட்டமுயலலாம். ஆனால் உபநிஷத் ஒழுங்குப்படி வ்யவஹாரம் என்ற சொல்லுக்கு இப்பொருளே இல்லை! இப்பொருளையும் ஒரு சிறுபாகத்தில் அடக்கி முழுத்திவிடும் பெரிய பொருள்தான் அதற்கு உண்டு. அந்தப் பொருள், இந்தச் சொல்லின் உபநிஷத் எதிர்மறைச் சொல்லைக் கூறிய உடன் விளங்கிவிடும். அந்த எதிர் மறைச்சொல், பாரமார்த்திகம் என்பதே. ஆகவே, வ்யவஹாரம் என்பது உணர்பவன், உணர்வு, உணரப்படும் பொருள் ஆகிய மூன்றைப் பொருத்ததாக நடைபெறும்: எல்லா ஜீவனது நிலைகளாகிய விழிப்பு, கனவு, உறக்கம், மரணம் லோகாந்தரம் எல்லாம் இதில் சேர்ந்ததே. அதாவது அத்வைத நிலையாகிய பரமமுக்தி வரையிலுள்ள எல்லாநிலைகளுமே. இதில் இக்காலத்து நாகரீகத்தார் பொருள் எங்கு மறைந்துள்ளது என்று எப்படித் தேடினாலும் அகப்படாதே! (ii) மேலும் இவ்வுபநிஷத் 'கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கூறுகிறதே. இதை யார் கற்பித்தது என்ற கேள்வி பிறக்காதா? வேதாந்த ஒழுங்குபடி உலகவிஷய வேற்றுமை, உறவு, ஸம்பந்தம் எல்லாம் கற்பிதமே; இவைகளைக்கற்பித்தவர்தாம்,ஜாதியையும் கற்பித்திருத்தல் வேண்டும். மானிடர் அல்லது அவர்கள் ஸமூகங்கள் இதைக் கற்பிக்க இடமேயில்லை. வேதாந்த மரியாதைப்படி கற்பிதம் என்பது மோக்ஷ நிலை வரை இருப்பதாகவே தோற்றி, மோக்ஷ நிலையில் இல்லாமல் போவதே ஒழிய வெறும் பொய், இல்லாதது, என்பதேயல்ல. (iii) ஆகவே, உலகம், அதன் வேற்றுமை, பந்தம், மோக்ஷம், வேதாந்தம் ஆகிய இவை எவ்வளவு ஸத்யமோ அவ்வளவு ஸத்யம் ஜாதி பேதமும் என்பதே இவ்வுபநிஷத்தின் கருத்து. பாரமார்த்திகம் நீங்கலான மற்றைய நிலைகளில் இன்னதென்று குறித்துக்கூறப்படா அநிர்வசனீயத் தன்மையுடனிருக்கும் மற்றைய ப்ரபஞ்ச விஷயங்களைப்போன்ற உண்மையே பிறவி ஜாதிபேதம், என்ற வைதிக முடிவை, ஒதுக்கிவைக்க எந்தச் சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாலும் முடியாது.

ஆதலால், ஜாதிவர்ணாச்ரம வைதிக தர்மத்தை எந்த ஒழுங்கான வழியிலும் குற்றங்கூறி ஒதுக்கமுடியாது. சாஸ்திரீய ஒழுங்குக்கு மீறி, அதைத் தாக்கித் தகர்க்கக் கருதுபவர் சொற்களை, நாம் தகுந்த ஸந்தேஹங்களென்று மதிக்காமல் உதறிவிடவேண்டியதே.

கூத்தில் கோமாளி புகுந்ததுபோல, சிலர் வேடிக்கையாகப் பின்வருமாறு ஆக்ஷேபிக்கலாம். 'நமது ருஷிகள் கலிகாலக் கொடுமையால் ஜாதிபேதம் நிலைகுலைந்து சீரழியும் என்று கூறியுள்ளார். நாம் அதை நிலை நிறுத்த முயன்று,அவர்கள் சொற்களைப் பொய்யாக்குவது அழகா? அவர்கள் சொல்லியவைகளுக்கு மீறாது ஜாதி விஷய அபிப்ராயங்களை உபேக்ஷிப்பதல்லவா அழகு' என்பர். ருஷிகள் கூறியமொழிகள் உத்தரவுகளல்ல: நாம் பின்பற்றித் தவறாது ஒழுகக் கூறியவைகளல்ல. நாம் கெட்டுப் போகாதிருப்பதற்குக் கூறிய எச்சரிக்கைகள். பொதுவாக ஜாதிதர்ம விஷய நோக்கம் பெரும்பாலார்க்கும் இக்காலத்தில் விளங்காதாயினும், சிறுபாலாரான வைதிக ஆஸ்திகர்கள் இக்காலக்கொடுமையில் சிக்கித்

தத்தளித்துப் போகாதிருக்க, இக்கால ஆக்ஷேபங்களை எடுத்து ஸமாதானம் செய்யவேண்டியதும் அவசியம். ருஷிகள் கூறியபடி விஷயம் விளங்காது இக்காலக் கொடுமையில் பலர் முழுகுவராயினும், சிலர் இவ்வித ஆராய்ச்சியால் ருஷிகள் வாக்கியங்களை எச்சரிக்கையாகக்கொண்டு கடைத்தேறவும் இடமுண்டு. 'வழியில் திருடர் உண்டு; போனால் அடிபடுவாய்' என்று பெரியவரொருவர் கூறினால், அவ்வழி சென்று அடிபட்டுப் பெரியவர் வாக்கை உண்மையாக்க எவன் தான் முயல்வன்? ஆகவே நம்மால் கூடியவரையில் இக்காலத்திலும், ஜாதி தர்மங்களைப் பின்பற்ற முயன்றுவரவேண்டும் விவேகிகள், எதைக் கொண்டும் இவைகளைக்கைசோர விடவே கூடாது.

ஓம் தத் ஸத்.

துகாராம்

TUKARAM

வங்காளக் கவிச் சிரேஷ்டரான ரவிந்திர நாத டாகூரைப்பற்றிய பிரஸ்தாபமே இப்போது வெகு பலமாகக் கேட்கிறது. ஐரோப்பியர்கள் அவருக்கு "நோபல்" ஸம்மானம் செய்து கொண்டாடினார்கள். இருந்தாலும், அவர் நமது நாட்டிலிருந்த பூர்வ கவிகளைக் காட்டிலும் சிறந்தவர் என்பது நிச்சயமாய்ச் சொல்லமுடியாது. உதாரணமாக மகாராஷ்டிர கவியான துகாராம் என்பவரை எடுத்துக் கொள்வோம். அவரது பக்தி, பாட்டின் ஸரளம், வாக்கு அழகு முதலியவை ஒவ்வொரு பாட்டிலும் மிக்குத் தோன்றுகின்றன. மாடு மேய்க்கும் இடையர்கள் அவரது பாட்டைப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். பண்டரிபுரத்துக்குப் போகும் பக்தர்கள் பாடுவதும் அவர் பாட்டையே.

பூனாவுக்குச் சமீபமான தேஹூ என்ற குக்கிராமத்தில் துகாராம் கி. பி. 1608-ல் ஜனனமானார். அவரது முன்னோர்கள் வியாபாரம் செய்த சூத்திர ஜாதியாரானாலும், பக்தி சிரத்தையில் சிறந்தவர்கள். அவர்களுக்குப் பண்டரிநாதனை விடோபா குலதெய்வம். துகாராமுக்குப் பண்டரிநாதனைத் தவிர வேறு தெய்வமுமில்லை ; துணையுமில்லை.

கி. பி 1629ல் மகாராஷ்டிர தேசத்தில் கொடிய பஞ்சம் நேர்ந்தது. துகாராமுடைய பெற்றோர்கள் மனைவி மகன் இவர்கள் இறந்தனர். துக்கம் தாங்கமுடியவில்லை. போதாக்குறைக்கு ஆகாரத்துக்கு வேண்டிவவை அகப்படவில்லை. பண்டரிநாதனே துணையென, அவரை நோக்கித் துகாராம் உள்ளங் கசிந்து கதறினார். பக்தர்களைப் பூஜிப்பதிலும், ஸத்கதாகாலக்ஷேபம் செய்வதிலும், பலபேர்களோடு கூடி, நாம ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுவதிலுமே அவர் பொழுதைச் செலவிட்டார். இது காரணமாக, இவருக்குக் குடும்பப்பற்று விடத்தொடங்கியது. பஞ்சம் தெளிந்ததும், துகாராம் மறு கல்யாணம் செய்துகொண்டார். என்றாலும், பக்திமேலீட்டால் கிருககாரியங்களைப் பார்ப்பதில்லை. காலையில் எழுந்து, விடோபாவை வந்தனை செய்துவிட்டு, "பந்தார" என்ற குன்றுக்குச் சென்று சமாதியிலிருப்பர். இளையாளாக வாழ்க்கைப்பட்ட மனைவி வெகுவாகக் கோபித்துக் கொண்டாள். என்றாலும், அவளையும் இவர் தம்வழிக்குக் கொண்டுவந்தனர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், விடோபா வந்து தம்மைப் பற்றிப் பாடும்படி கட்டளையிட்டதாகத் துகாராம் கனவுகண்டார். இருநூறு வருஷங்களுக்கு முன்னால் வங்காளத்தில் இருந்த சைதன்ய ஸ்வாமியை இவர் குருவாகக்கொண்டு, பகவானுடைய குணாதிசயங்களைப் பாடத்தொங்கினர். நாமதேவ் என்னும் பக்தரும் துகாராமுக்குக் கனவில்தோன்றி ஒரு நூறு கோடி பாடல்களைப்பாடும்படி கட்டளையிட்டதாகவும் கர்ணபரம்பரைச் செய்தி உலாவுகிறது. இவரது பாடல்களில் பெரும்பாலும் கண்ணபிரானுடைய லீலைகளைப்பற்றியவையாக வுள்ளன. ஜாரசோர சிகாமணியான கண்ணனுடைய குணானுபவத்தில் ஈடுபடாத பக்தர் யாவரிருக்கின்றனர்? துகாராம் ஒரு தத்துவ சாஸ்திரியன்று. என்றாலும், அவருடைய பாடல்கள் மனோவாக்குக் கெட்டாத பகவானுடைய செயல்களின் தத்துவத்தைக் குறித்தவையாக வேயுள்ளன.

இராமனாகவும் கிருஷ்ணனாகவும் அவதாரம் செய்த பகவானையே தூஷித்து விரோதித்த

பாபிகள் இருந்தன ரென்றால், துகாராம் விஷயத்தில் சிற்சிலர் விரோதிகளாக இருந்தனர் என்பதில் ஆச்சரியமில்லை. இவருடைய புகழ் நெடுந்தூரம் பரவியது. சிஷ்யர்கள் வரவர அதிகரித்தனர். மகா கணபதியின் சந்தியார்களான குருக்கள் இவரோடு உடனிருந்து உண்டனர். இவைகளைக் கண்டதும், பிராம்மணர்களுக்குப் பொறாமை உண்டாயிற்று. மாம்பாஜி என்ற ஒருவன், இவரைக் கட்டிப் பிடித்து அருகேயிருந்த கள்ளி வேலியில் போட்டுவிட்டான். ராமேசுவர பட்டன் என்ற மற்றொருவன், இவரைக் கட்டிக் கொணரச் செய்து, "சூத்திரனை நீ, வேதத்தின் பொருளை எப்படிப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கலாம்?" என்று கேட்டான். "எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது; நான் சொல்வதெல்லாம் விடோபா சொல்லிக் கொடுத்ததுதான்" என்று துகாராம் பதில் சொன்னார். பட்டனுக்குக் கோபம் வந்தது. துகாராமுடைய பாடல்களை ஆற்றில் போட்டுவிடும்படி கட்டளையிட்டான். அப்படியேசெய்ய, துக்காராம், மிகுந்த துக்கத்தினால் அன்னாகாரமின்றிக் கோவிலில் கிடந்தனர். பகவான் இவரது வேண்டுகோளுக்கு இரங்கினர். ஆற்றோடு போன பாடல்கள் திரும்பிவந்து, துகாராம் கையில் கிடைத்தன. மாம்பாஜியும் ராமேசுவரபட்டனும் அபராதத்தை மன்னிக்க வேண்டுமென்று கேட்டு, சிஷ்யர்களாயினர்.

துகாராமின் கீர்த்தியைக் கேட்ட சத்திரபதி சிவாஜி, இவரைத் தமது அரண்மனைக்கு வரும்படி வேண்டினான். நமது நாட்டிலிருந்த ஸங்கீத வித்வான் தியாகையரவர்கள்போலவே துகாராமும் ராஜஸபைக்குப் போக மறுத்து, சிவாஜிக்குச் சில உபதேசமொழிகளை யனுப்பினர். பிறகு, உலக பந்தத்தை அறுத்துவிட்டதன்றி, இவ்வுலக வாழ்க்கையையுமே விட வேண்டிய காலம் வந்ததும், "கிழிந்த வேஷ்டி உருவாவதில்லை; சமுத்திரத்துக்குப் போன ஆற்று வெள்ளம் திரும்புவதில்லை; துகாராம் போகிறான், திரும்பமாட்டான்" என்று பாடித் தமது மண்ணுடம்பை நீத்து, அழியாப் புகழை நிலைநிறுத்திப் போயினர்.

மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்—திருக்குறள்.

(342-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

சந்திரமதி தலையைத் துணித்தலைக்காண, மயானத்தில் காசி நகரத்து ஜனங்களெல்லாம் கூடினர். அப்போது ஹரிச்சந்திரன், ஸர்வ தெய்வங்களையும் பிரார்த்தித்துத் தன் மனைவியின் தலையை, தர்மவழிக்குக் கட்டுப்பட்டுத்துணிக்கச் சித்தமாயிருந்தான். அவன் மனைவியும், அவன் பாதாரவிந்தங்களில் பதிந்து எழுந்து, சிந்தை கலங்காது, மயங்காது, தயங்காது, உடனே தனது சிரத்தைத் துணிக்கும்படி பிரார்த்தித்தாள். அவனு மவ்வாறே செய்ய, ஓங்கிய கத்தி அவள் கழுத்தில் பூமாலையாக விழுந்தது. இதைக் கண்டதும், தனது ஸத்தியமும், தன் மனைவியின் கற்பும் உண்மையானால் அக்கத்தி தனது மனைவியின் சிரத்தைத் துணிக்குமாக என்று சொல்லி மீண்டும் கத்தியை ஓங்கினான். அப்போதுபரபரப்புடன்திரிமூர்த்திகளும் ஓடி வந்து அக்கத்தியைப் பிடித்துத்தடுத்தனர்.

ஹரிச்சந்திரன் மயங்கிக்கிடந்தான்; சந்திரமதி, குனிந்த தலை நிமிராதிருந்தாள். ஆனால் அப்போது அச்சுடுகாடு ஸ்வர்க்கமாக மாறியது; மற்று அங்கிருந்த தகாத பொருளெல்லாம், பெரியோர்களாக மதிக்கும்பொருளாக மாறின. இதையெல்லாம் கண்ட ஜனங்கள் சந்திரமதியின் பெருமையையும், ஹரிச்சந்திரனது உண்மை நிலையையையுங் கொண்டாடினர். விச்வாமித்ர முனிவரும், முன் தாம் தேவஸபையில் ஒப்புக்கொண்டபடி தமது தவத்திற் பாதியை அவனுக்குக் கொடுத்து ராஜ்யத்தையுமீண்டு மடையும்படியுஞ் செய்தனர். தேவரருளால் இறந்த குழந்தைகளும் பிழைத்தன.

காசி ராஜன் முதலியோர்கடவுளாணையை முன்னிட்டு, ஹரிச்சந்திரனை அயோத்திக்கு அழைத்துப்போய் மீண்டும் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தனர். அவன் அங்கு அநேக நாள் பிரஜைகளின் ஸுகத்தையே நாடி ஆண்டு வந்தான். அவனைப்போல், ஸத்யத்தினால் பெருமை யடைவதல்லவா மனிதனாய்ப் பிறந்தவனுக்குப் பெருமை?

உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்—திருக்குறள்.

—மஹாபாரதம். ஆரண்ய பருவம்.

மலேரியா என்னும் விஷஜ்வரம்

MALARIA

இந்தியாவில் மலேரியா:—உஷ்ண ப்ரதேசங்களில், மலேரியா என்னும் விஷஜ்வரம் மற்ற வியாதிகளைக் காட்டிலும் விசேஷித்துப் பரவி வருகிறது. அந்த ஜ்வரத்தினால் மனிதர்க்கு மரணம் உடனே நேரிடாமற் போனபோதிலும், அந்நோவால் பீடிக்கப்பட்டு வருந்துபவர்களின் சங்கியை அதிகரித்துக்கொண்டு வருகிறது. நம் இந்திய தேசத்தில் மட்டும், ராஜாங்கத்தாரின் கணக்கின்படிக்கே வருஷம் ஒன்றுக்கு மலேரியா ஜ்வரத்தால் ஆயிரத்துக்கு ஐந்து பேர்கள் வீதம் மரணம் அடைகிறார்களென்றால், வருஷம் ஒன்றுக்குச் சராசரிக்கு இந்தியா முழுவதிலும் 1,130,000 பேர்கள் அந்த ஜ்வரத்துக்கு இரையாகிறார்கள். மற்றத் தொத்து வியாதிகளைப்போல் அல்லாமல், இந்த ஜ்வரம் ஓரிடத்தில் பரவ ஆரம்பித்தால், அவ்விடத்திலேயே குடிகொண்டுவிடுகிறது. செழிப்பான இடங்களில் விவசாயம் ஆரம்பிக்கிற காலத்தில், இந்த வியாதியும் செழிக்க ஆரம்பிக்கிறது. ஆனால், வைத்தியர்களுடைய ஆராய்ச்சிகளுக்கும், மருந்துகளுக்கும்பிடிபடாமல் ஜனங்களை வருத்தும் சில தொத்து நோய்களைப்போலன்றி, இந்தஜ்வரம் வைத்தியர்களுடைய ஆராய்ச்சிக்கும், சிகித்ஸைக்கும் கட்டுப்பட்டுவிட்டதும் ஜனங்களுடைய நல்லதிர்ஷ்டந்தான் என்று சொல்லவேண்டும்.

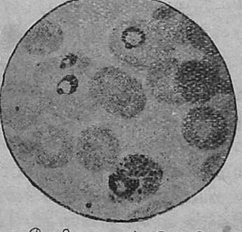

மலேரியாசுரக் கிருமிகள்

மலேரியாவின் பூர்வ சரித்திரம்:—மலேரியா ஜ்வரம் சமீபகாலத்தில் திடீரென்று கிளம்பிய வியாதியல்ல. க்ரீஸ், இடாலியா முதலிய தேசங்களில் சுமார் இரண்டாயிர வருஷங்களுக்கு முன்னமே இது குடிகொண்டிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. அந்த வியாதியைப்பற்றிய பரிசோதனைப் பரீக்ஷைகள் சுமார் 20 வருஷங்களுக்கு முன்னால்தான் ஆரம்பம். ஆனால் 1640-ம் வருஷத்தில் "கொயினா" என்று சாதாரணமாய் ஜனங்கள் இப்போது வழங்குகிற "க்வினீன்" (Quinine) எடுக்கப்படுகிற "சின்கோனா" பட்டையை அமெரிக்கா கண்டத்தில் பெரு(Peru)தேசத்து ராஜப்பிரதிநிதியின் மனையாட்டியாகிய (Countess d'El Cinchon) சின்கன் பெருமாட்டி, தான் வருந்திய ஜ்வரத்துக்கு மருந்தாக உபயோகித்துக் குணமடைந்த தன் காரணமாக ௸ பட்டையை ஐரோப்பாவுக்கு அனுப்பிவைத்ததாகவும், ஆனால் 1820 வருஷத்தில்தான் ௸ பட்டையிலிருந்து 'க்வினீன்' என்கிற மருந்து எடுக்கப்பட்டதாகவும், நீடித்த ஆராய்ச்சிசெய்து மலேரியாஜ்வரத்தின் அம்சங்கள் எல்லாவற்றையும் கண்டுபிடித்த (Sir Ronald Ross) ராஸ் என்னும் வைத்திய சிரோமணி எழுதி வைத்திருக்கிறார். அவருடைய ஆராய்ச்சிகளின் பலனாக இப்பொழுது மலேரியா ஜ்வரத்தைப் பற்றிய எல்லா விஷயங்களும் ஜனங்களுக்குத் தெரியவந்திருக்கிறது.

மலேரியாவுக்குரித்தான இடம்:—சாதாரணமாக அந்த ஜ்வரம் உஷ்ண ப்ரதேசங்களிலெல்லாம் வியாபித்திருக்கிறது. கோடை காலத்தில், மழை பெய்தபின் நீர்ப்பிடிப்பினால் ஈரங்காத்திருக்கிற பூமிகளின் சமீபத்தில் மிகுதியும் உண்டாகிறது.

மலேரியாப் பூச்சிகள் பரவும் விதம்:—கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் அணுப்பிரமாணமாயிருக்கிற ஆயிரக்கணக்கான பூச்சிகள் மனிதருடைய இரத்தத்தில் வந்துசேருவதினால் ௸ வியாதி உண்டாகிறது.

இப்பூச்சிகள் நம்முடைய இரத்தத்துக்குள் போய்ச் சேரும்படி செய்கிறது, நம்முடைய கண்களுக்குப் புலப்படக்கூடிய ஒரு வகைக் கொசு என்று பரிசோதனை மூலமாய்க் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, எல்லோராலும் இப்போது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுமிருக்கிறது. "அனோபிலிஸ்" (Anopheles) என்று சொல்லப்படும் இந்தக் கொசு, மனிதர்களைக் கடித்து இரத்தத்தைக் குடித்து வளருகிற தன்மையுடையது. மலேரியா ஜ்வரத்தில் வருந்தும் ஒருவனைக் கடித்து இரத்தத்தை உறியும்போது அவ்விரத்தத்திலுள்ள ௸ ஜ்வரத்துக்குக்காரணமான பூச்சிகளையும் அது குடித்துவிடுகிறது. இப்பூச்சிகள் கொசுவின் வயிற்றுக்குள் புகுந்தவுடன், சில மாறுதல்களை யடைந்து, அக்கொசுவின் தொண்டைக்குத் திரும்பிவந்து

சேருகின்றன. அக்கொசு மறுபடி இன்னொருவனைக் கடித்து இரத்தம் குடிக்கும்போது, ஷை பூச்சிகளை அம்மனிதனுடைய இரத்தக் குழாய்களில் செலுத்திவிடுகின்றது. அப்படிச் செலுத்தப்பட்ட பூச்சிகள் முதலில் சில நூறுகளாய்மட்டு மிருந்தாலும், செலுத்தப்பட்ட சில நாட்களுக்கெல்லாம், விருத்தியடைந்து ஆயிரக்கோடிக் கணக்காகக் குஞ்சு பொரித்துவிடுகின்றன. மனிதருடைய இரத்தக் கால்வாய்களில் செலுத்தப்பட்ட ஒவ்வொரு மலேரியாப் பூச்சியும் ஒவ்வொரு சிவப்புகார்பஸ்ல் (Red Corpuscle) என்று சொல்லப்பட்ட இரத்தரேணுவில் நுழைந்து, அதையே புசித்துக்கொழுத்து வளருகிறது. நன்றாய்க் கொழுத்தவுடன் அந்தப் பூச்சி ஆயிரக் கணக்காகக் குஞ்சு பொரிக்கிறது. ஒவ்வொரு குஞ்சும், மறுபடி முற்கூறிய மாதிரியே ஒவ்வொரு இரத்தரேணுவில் நுழைந்து, வளர்ந்து கொழுத்தவுடன் குஞ்சு பொரிக்கிறது என்றால், ஒரு மலேரியாப் பூச்சியைத் தன் இரத்தத்தில் வரவேற்ற மனிதன், வெகு சீக்கிரத்தில் தன் இரத்தரேணுக்களின் சத்துமுழுவதையும் உறிந்துவிடக்கூடிய எவ்வளவு கோடி பூச்சிகளைத் தன் உடம்பில் வளரச் செய்துகொள்ளுவானென்று இதைப் படிப்பவர்களே தெரிந்து கொள்ளலாம்.

மலேரியாஜ்வரம் உண்டாகிற விதம்:—முதலில் கொசுக்கடியால் இரத்தத்தில் புகுந்த பூச்சிகள் எல்லாம், ஒரே சமயத்தில் குஞ்சு பொரிக்க வாரம்பிக்கின்றன. இந்தக் குஞ்சுகள் பொரிக்கப்பட்டு இரத்த ஓட்டத்தில் கலக்கிற சமயத்தில்தான் குளிருடன் ஜ்வரமும் ஆரம்பிக்கிறது. இந்தப் பூச்சிகளால் விடுவிக்கப்பட்ட விஷம், இரத்தத்தில் சம்பந்தமடைவதால்தான் ஜ்வரம் உண்டாகிறதென்பது வைத்திய சாஸ்திரிகளின் துணிபு. அந்த விஷமானது மறுபடி நம்முடைய சரீரத்தை விட்டு, வியர்வை, மூத்திரம் முதலியவை வழியாக வெளிப்போந்த பிறகு, ஜ்வரமும் விடுகிறது. சாதாரணமாகச் சுமார் ஆறுமணி நேரத்துக்குமேல் நாற்பது மணி நேரத்துக்குள் அவ்விஷம் தேகத்தைவிட்டு வெளியாகிறது. இந்த நாற்பது மணிநேரத்துக்குள்ளேயே ஷை பூச்சிகளுடைய இரண்டாவது தலைமுறைச் சந்ததிகள் வெளிப்பட்டுவிட்டால், புதிதாக விஷம் இரத்தத்தில் கலக்கவிடப்பட்டு, ஜ்வரம் விடாமல் அடிக்கிறது.

ஜ்வரக்கட்டி:—இந்தப்பூச்சிகள், ஜ்வரத்தை உண்டாக்குவதுடன் மருந்து முதலியவைகளால் கண்டிக்கப்படாவிட்டால், இரத்தமில்லாமை அதாவது சோகை (anæmia) ஜ்வரக்கட்டி (Enlarged spleen) முதலிய கொடிய ரோகங்களையும் உண்டாக்கிப் பிராண ஹானியையும் விளைவிக்கும்.

மூன்று விதமான பூச்சிகள்:—இப்பூச்சிகளிலும் குறைந்தது மூன்று விதம் இருக்கிறதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(1) மூன்று நாளைக்கொருதரம் குஞ்சு பொரித்து மூன்று நாளைக்கொருதரம் முறைக்காய்ச்சல் உண்டாக்குகிற (Quartan) பூச்சி. — நாலாமுறை ஜ்வரம்

(2) ஒன்று விட்டொரு நாள் குஞ்சு பொரித்து, முறை ஜ்வரம் உண்டாக்குகிற (Tertian) பூச்சி. — மூன்றும்முறை ஜ்வரம்

(3) தினசரிக் குஞ்சுபொரித்து, மனிதரைத் தினந்தோறும் வருத்துகிற ஜ்வரத்தின் (Malignant) பூச்சி. — விடா முறை ஜ்வரம்

மேற்கூறிய ஜ்வரங்களில் யாதாமொன்றில் வருந்துகிற ஒருவனுடைய இரத்தத்தில் ஒரு துளி எடுத்து ஆரோக்கியமாயும், திடமாயுமிருக்கிற மற்றொருவன் இரத்தத்தில் ஊசி வழியாகக் குத்தி (Injection) ஏற்றினால், பிற கூறியவனும் வெகு சீக்கிரத்தில் அதே ஜ்வரத்தினால் வருந்துவதைப் பார்க்கலாம்.

ஆகையால் இந்த ஜ்வரம் ஒருவரிடமிருந்து மற்றவருக்குப் பரவுந்தன்மையது. ஆனால், அப்படிப் பரவச்செய்ய, மத்தியில் அனபிலிஸ் (anopheles) என்ற கொசு இருந்தே தீரவேண்டும்.

அனபிலீஸ் (Anopheles) என்னும்கொசு.—கொசுக்களில் பலவித மிருப்பினும், இந்தக் கொசுவைக் கண்டுபிடிப்பது எளிது. இந்தக் கொசுவினுடைய சிறு குஞ்சுகள் (larvæ) புல், கோரை, நாணல், இன்னும் ஜலத்தில் வளருகிற செடிகள் இவைகளின் அருகில் ஓடுகிற அல்லது தேங்கியிருக்கிற ஜலங்களில் வளரும். சாக்கடைகளிலும், மழை ஜலம் தேங்கியிருக்கிற புல்தரையிலும், மண் வெட்டி

எடுக்கப்பட்ட பள்ளங்களிலும், தோட்டங்களுக்கு ஜலம் பாய்ச்சுவதற்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் சிறு தொட்டிகளிலும், ஜலத்தைத் தேக்கி நிற்க வைத்துக்கொள்ளக் கூடிய அனுஸ் (Pine apple) செடி, தாழஞ்செடி, மரப்பொந்துகள் இவைகளிலும் ஷை கொசு முட்டையிடுவதினால், குஞ்சுகள் பொரிக்கப்பட்டு வளரும். இந்தக் கொசுவின் குஞ்சுகள் (இதர கொசுவின் குஞ்சுகளைப் போலன்றி) ஜலத்தில் ஒரு சிறு குச்சியைப் போட்டால் எப்படி மிதக்குமோ, அப்படி மிதந்து கொண்டிருக்கும். மற்ற கொசுக்களின் குஞ்சுகளோ, தங்கள் வாலை ஜல மட்டத்தில் வைத்துக்கொண்டு தலை கீழாகத் தொங்கும். சற்றுக் கவனித்துப் பார்த்தால், வித்தியாசம் எவர்க்கும் எளிதிற் கண்ணுக்கு எதிரிலேயே புலப்படும். "அனுபிலிஸ்" பெருங் கொசுவுக்கும், இதர கொசுக்களுக்குமே வித்தியாசமுண்டு. இந்த மலேரியாக் கொசு, கறுப்பும் வெளுப்பும் கலந்த கட்டங்கட்டமாக இருக்கும். இதனுடைய சிறகுகளில் முன்பக்கத்தில் மூன்று அல்லது நான்கு கறுப்புப் புள்ளிகள் இருப்பதனாலும், இதைக் கண்டுபிடிப்பது எளிது. இதன்றியும், இக்கொசு சுவற்றில் உட்கார்ந்திருக்கும்போது, இதனுடைய தலைமட்டும் சுவற்றில் படுமேயொழிய, வாலைத் தூக்கினாற்போலவே வைத்துக் கொண்டிருப்பதனின்றும் கண்டுகொள்ளலாம். இந்தக் கொசு மனிதரைக் கடிப்பது பெரும்பாலும் இரவிலும் அஸ்தமன வேளையிலுந்தான்.

மலேரியாவுக்குச் சிகித்ஸை:—இந்த ஜ்வரத்திற்கு மருந்து "க்வினீன்" என்பது இப்போது உலக ப்ரசித்தம். மலேரியா ஜ்வரத்தில் கஷ்டப்படுகிறவர்கள் வைத்தியர்களிடம் கேட்டுக்கொண்டு தினசரி, வேளைக்கு ஐந்து கிரெயின் (5 Grains) வீதம் இரண்டு அல்லது மூன்றுவேளை சாப்பிடவேண்டும். மலேரியாஜ்வரம் விசேஷமாகப் பீடிக்கிற ஊர்களிலிருப்பவர்களும், அங்கே வேலையினிமித்தம் போகவேண்டியிருப்பவர்களும், ஜ்வரம் வருவதற்கு முந்தியே, தினசரி 5 கிரெயின் வீதம் சில காலம் சாப்பிடுவது மிகவும் அவசியம். அது காரணமாகவே, நம்முடைய இராஜாங்கத்தார் அந்த மருந்தை எல்லாருக்கும் உபயோகமாகும்படி வெகு சுவல்பக் கிரயத்துக்கு விற்பனைக்குத் தயாராகவைத்திருக்கிறார்கள்.

ஷை "குவினீன்" பொட்டலங்கள் இந்தராஜதானியின் முக்கிய பட்டணமாகிய சென்னையைத் தவிர்த்த மற்றைய தபாலாபீஸ்களில் விற்பனை செய்யப்படும். சென்னையில் க்வினீன் எளிதில் மலிவாகக்கிடைப்பதினால் தபாலாபீஸில் விற்பனை செய்யப்படுவதில்லை.

ஷை ஜ்வரம் அணுகவொட்டாமல் தடுக்க ஏற்பாடுகள்:—எப்பொழுது இந்த ஜ்வரத்தைப் பற்றிய விவரங்கள் நன்றாக ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டுப் போய்விட்டனவோ, அப்பொழுதே நாம் அதைத் தடுக்க முயற்சிசெய்வது அவசியம் என்றும் சுலபம் என்றும் ஏற்பட்டு விட்டது. முக்கியமாக நாம் கவனிக்கவேண்டிய முறைகளாவன:

(1) வீட்டைச்சுற்றி ஜலந்தேங்காமல் செய்யவேண்டும்.

(2) அப்படிச்செய்ய முடியாமற்போன காலங்களில், தேங்கிநிற்கிற ஜலத்தில் (கெரோஸினாயில்) மண்ணெண்ணையைஊற்றிக்கொசுக் குஞ்சுகளைச் சாகடிக்கவேண்டும்.

(3) கொசுவலைகள் வாங்கி உபயோகப்படுத்தக்கூடியவர்கள் கட்டாயம் வாங்கி உபயோகப்படுத்தவேண்டும்.

(4) முடியாதவர்கள், (காலணாவுக்குக்கிடைக்கும்) ஒரு சிறு பனை ஓலை விசிறியைக் கையோடு வைத்துக்கொண்டு உபயோகிப்பதில் கொஞ்சம் குணம் அடைவார்கள்.

(5) கொசு ஜாஸ்தியாயிருக்கிற வீடுகளில், சாம்பிராணி, கந்தகம், கற்பூரம் முதலியவைகளைக் கொளுத்துவதினால் அநேகம் கொசுக்கள் இறக்கும்.

தேடாத செல்வம்

இது ஸ்ரீசைலர் இயற்றியது. ஆண் பெண் இருபாலாரும் எளிதில் அறியும் வண்ணம் எளிய செந்தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. தற்காலத்து வெளிவரும் அநேக கதைப் புத்தகங்கள் போன்றிராமல் உலக நடையைப் பெரும்பாலும் தழுவி எல்லாவகுப்பினருக்கும் அறிவூட்டக்கூடியது. பாடசாலைகளில் கற்கும் மாணவர்களுக்கு மிகவும் உபயோக முள்ளது. சோம்பலின் தீமையும், சூதாட்டத்தின் முடிவும், லாட்டரி சீட்டின் சூதுகளும், வீணவம்பளப்போர் அடையும் கதியும், பொறுமையின் பெருமையும், அதிர்ஷ்ட விசித்திரத்தின் அமைப்பும் செவ்வனே கதைப்போக்கிலேயே ஹாஸ்யமான பாஷையில் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன. விலை அணா 3.

வான சாஸ்திரம்

LESSONS IN ASTRONOMY

சனி

எல்லாக் கிரஹங்களிலும் மிகக்கெடுதல்களை விளைவிக்கின்ற கிரஹம் சனி யென்று எல்லோரும் சொல்வதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். நாம் பிறரைத் திட்டும்போதுகூட, “அடே, சனியே தொலேடா” என்று சொல்லுவதுண்டு. இப்படிச் சாதாரணமாக ஜனங்களால் வெறுக்கப்பட்ட இக்கிரஹம் நம்மிடத்திலிருந்து வெகு தூரத்திலிருக்கிறது. ப்ரஹஸ்பதி உள்ள தூரத்தைப்போல் இரண்டு மடங்கு தூரத்தில் இருக்கிறது. நமக்கும் ப்ரஹஸ்பதிக்கும் உள்ள தூரம் 388,000,000 மைல். ஆனல் சனி 788,000,000 மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. அதாவது, சூர்யனிடத்திலிருந்து ஏறக்குறைய 881,000,000, மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. நமது வெறுங் கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடிய கிரஹங்களுள் இது தான் மிகவும் மெதுவாய் அசைகிறது. இது தன்னைத் தானே ஒரு தரம் சுற்ற, பத்தேகால் மணி நேரம் பிடிக்கிறது. ஆகையால் இதற்கும் ப்ரஹஸ்பதியைப்போல், ஏறக்குறைய 5 மணி நேரம் பகலும், 5 மணி நேரம் இரவுமாயிருக்கும். இது சூர்யனைச் சுற்றிவரும் பாதை மிகப் பெரியது. இது ஒரு தரம் சூர்யனைச் சுற்றிவர, 10,759 தினங்கள் ஆகின்றன. அதாவது சுமார் $29\frac{1}{2}$ வருஷங்கள் ஆகின்றன. சனியிலுள்ளவர்களுக்கு இது தான் ஒரு வருஷமல்லவா? இந்தக் கிரஹத்தின் வருஷத்தில் அதன் தினங்கள் எவ்வளவு இருக்கவேண்டும்? சுமார் 25,220 தினங்கள் இருக்கவேண்டும். இப்படியிருந்தால் தேதிக் கணக்குகள் எப்படி வைத்துக்கொள்ளுகிறது! சூர்யனைச் சுற்றிவரும் பாதைக்குப் பூமியைப்போல் சனியும் சாய்ந்திருக்கிறது. ஆகையால் அங்கும் பருவ காலங்கள் இருக்க வேண்டும். பருவ காலங்கள் நமக்கு நான் கல்லவா? ஒவ்வொரு காலமும் சுமார் மூன்று மாதங்கள். ஆனல் அங்கு ஒவ்வொரு பருவ காலமும் சுமார் $7\frac{1}{2}$ வருஷமிருக்கவேண்டும்!

இது சூர்யனிடத்திலிருந்து பூமியைவிடச் சுமார் $9\frac{1}{2}$ மடங்கு தூரத்திலிருப்பதால், இதன்மேல் படும் சூர்ய உஷ்ணமும் வெளிச்சமும், பூமியில் படுவதில் (1/90) 90 மடங்கு குறைச்சலாயிருக்கும். இது பூமியைவிட $9\frac{1}{2}$ மடங்கு பெரியது. இதைத் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணுடியால் பார்க்கும்போது, ப்ரஹஸ்பதியைப்போல் இதுவும் இரு துருவங்களிலும் தட்டையாகக் காணப்படுகிறது. முற்றிலும் உருண்டையான கோளமாயில்லே. இதன் அகலம் அல்லது கிழக்கு மேற்கில் குறுக்களவு 69,750 மைல். இதன் உயரம் அல்லது வடக்குத் தெற்கில் குறுக்களவு 68,200 மைல். ஆகையால் ப்ரஹஸ்பதியைவிடத் தட்டையானகோளம். அல்லாமலும், எல்லாக்கிரஹங்களேயும்விடத் தட்டையானகோளம். பருமனில் பூமியைவிட 719 மடங்கு பெரியது.

இதைத் தூரத்ருஷ்டிக்கண்ணுடியால் பார்க்கும்போது ப்ரஹஸ்பதியில் காணப்பட்டது போல், இதிலும் அநேகம் கறுப்புப் பட்டைகளும், களங்கங்களும் காணப்படுகின்றன. ஆனல் ப்ரஹஸ்பதியின் பட்டைகளைவிட இவை கொஞ்சம் மங்கலாகவும், அகலமாகவும் காணப்படுகின்றன. இவை மேகங்கள் சஞ்சரிப்பதால் உண்டாகும் தோற்றங்களென்று முன்னமேயே பார்த்தோம்.

இதைத் தூரக் கண்ணுடியால் பார்க்கும்போது இதைச் சுற்றியிருக்கும் விநோதமான கிரீடம்போன்ற வளையம் நமக்கு ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கும். இம்மாதிரியான கிரீடம் வேறெந்தக் கிரஹத்திற்கும் இல்லே. இந்த வளையம் மிகவும் நேர்த்தியாகச் சனியின் மத்திய பாகத்திற்குக் கொஞ்சம் மேலே காணப்படுகிறது.

இவ்வளையத்தின் ஒரு முனையிலிருந்து மற்றொரு முனைக்குள்ள குறுக்களவு 176,000 மைலிருந்த போதிலும், இதன் அகலம் 62 மைலும், கனம் அல்லது உயரம் 180 மைலும் தான். இந்த மோதிரம் மூன்று பாகங்களாகக் காணப்படுகின்றது. இம்மூன்று பாகங்களுள் மத்தியிலிருப்பதுதான் மிகப் பிரகாசமானது. வெளியிலிருப்பது இதைவிடக்கொஞ்சம் மங்கலானது. உட்பக்கம் இருக்கும் பாகம் கொஞ்சம் கறுப்பாகக் காணப்படுகிறது. இப்பாகந்தான் சனிக்குச் சமீபத்திலிருக்கிறது.

இந்த வட்டம் அல்லது வளையம் என்னவாயிருக்கக்கூடும்? மிகச்சிறிய அநேகம் பிரகாச

மான உபகிரஹங்களின் தொகுதியென்றே தோன்றுகிறது. ஆனால் அதிக சக்தியுள்ள தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடிக்குக்கூட இதில் ஒன்றும் மிகத்தெளிவாகக் காணப்படவில்லை. இதைத் தவிர, சனிக்கு எட்டு உபகிரஹங்கள் உண்டு. நமக்கு வெகு தூரத்திலிருப்பதால் அவைகள் சாதாரண தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடிக்குக்கூடப் புலப்படா. அதிக சக்தியுள்ளக் கண்ணாடியால் பார்க்கலாம். இதைப்போலவும் பிரஹஸ்பதியைப் போலவும் பல உபகிரஹங்களையுடைய கிரஹங்களுக்கு எப்படி சாந்திரமான மாதங்களைக் கணக்கிடுகிறது?

சனியின் உபகிரஹங்கள்

உபகிரஹம்	சனியிலிருந்துள்ள தூரம்		இதைச் சுற்ற பிடிக்கும் காலம்		
			நாள்	மணி	நி
முதல் உபகிரஹம்	128.340	மைல்	,,	22	37
இரண்டாவது ,,	159,712	,,	1	8	53
மூன்றாவது ,,	203,856	,,	1	21	18
நான்காவது ,,	261,144	,,	2	17	41
ஐந்தாவது ,,	364,808	,,	4	12	25
ஆறாவது ,,	845.680	,,	15	22	41
ஏழாவது ,,	1,023,000	,,	21	6	39
எட்டாவது ,,	2,457,680	,,	79	7	54

யுரேனஸ்

சுமார் 235 வருஷங்களுக்குமுன் சனிக்குப் பிறகு, சூர்யனைச் சுற்றிவரும் வேறு கிரஹங்கள் இருந்ததாக மனிதர்களுக்குத் தெரியவில்லை. 1781-ம் வருஷத்தில் ஒரு ஐரோப்பிய வானசாஸ்திரி ஆகாயத்தைத் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியால் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது, புதிதான ஒரு நட்சத்திரம் அவர் கண்ணுக்குத் தென்பட்டது. உடனே அவர் மேலும்மேலும் அதிக சக்தியுள்ளக் கண்ணாடிகளால் பார்க்க, இது மேலும் மேலும் பெரிதாகவும், வரவரச் சமீபத்திலும் தென்பட்டது. நாம் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியால் பார்க்கும்போது நமது கிரஹங்கள் மாத்திரமே பெரிதாகக் காணப்படுமே தவிர, வைரங்கள் போல் ஜ்வலிக்கும் நட்சத்திரங்கள் கொஞ்சம் அதிகப் பிரகாசத்துடன் காணப்பட்ட போதிலும் பெரிதாகவும், சமீபத்திலும் காணப்படா. இந்த நட்சத்திரங்கள் கணக்குக் கெட்டாத தூரத்திலிருக்கின்றன. ஆகையால் இப்பொழுது நமக்குத் தெரிந்தவரையில் உபயோகிக்கும் எல்லாவற்றிலும் மிகச் சக்தியையுடைய கண்ணாடியால் பார்த்தாலும் அவைகள் முன் மாதிரியே காணப்படுகின்றனவேயல்லாமல், பெரியனவாகவாவது, சமீபத்திலாவது காணப்படவில்லை.

ஆகையால்தான் நட்சத்திரங்களின் அமைப்பைப் பற்றியாவது, அவைகள் எப்படிப்பட்டவையென்பதைப்பற்றியாவது நாம் ஒன்றும் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியாது. அவைகளைப் பற்றிய விஷயங்களெல்லாம் கணிதத்தாலும் ஊகத்தாலும் அறியப்பட்டவையேயாம்.

ஆகையால் 1781-ம் வருஷத்தில் அந்த வானசாஸ்திரி பார்த்த நட்சத்திரம் ஒரு கிரகம் என்று தெரிந்தது. இது வெறுங் கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு சிறிய நட்சத்திரம் போல் வானமண்டலத்தில் விளங்கிவருகிறது.

இது சூர்யனிடத்திலிருந்து சுமார் 1,75,50 லக்ஷ மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. வெறுங் கண்ணுக்குச் சனிக்குக்கூட பூமி தெரியாது. ப்ரஹஸ்பதி வரையில்தான் பூமி தெரியும். ஆகையால் இந்த யுரேனஸுக்குப் பூமியிருப்பதே தெரியுமோ தெரியாதோ! அதிலிருப்பவர்களுக்கு வெறுங்கண்ணால் பார்த்தால் இது தெரியவே தெரியாது. அவர்கள் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியை வைத்துக்கொண்டு நாமிருப்பதைக் கண்டறிந்திருக்கிறார்களோ, இல்லையோ! இதன் குறுக்களவு 34,200 மைலென்று கணக்கிடப்படுகிறது. அதாவது பூமியின் அளவைவிட நான்கு மடங்குக்கு மேலே பெரியது. சனியையும் வியாழனையும்விடச் சின்னதாயிருந்தாலும், பூமி, அங்காரகன், வெள்ளி, புதன் இந்நான்கையும் ஒன்றுசேர்த்தாலும் இதன் அளவுக்குச் சரியாகா. இதில் வாயுமண்டலம் இருப்பதாயும், ஆனால் இதிலுள்ள வஸ்துக்கள் நமது வாயு மண்டலத்திலுள்ள வஸ்துக்களைப்போலல்லாமல் வேறு மாதிரியாயிருப்பதாயும் அநேக பரீட்சைகளால் தெரிகிறது.

இது ஒருதரம் சூர்யனைச் சுற்றிவர, சுமார் 84 வருஷங்கள் அல்லது 36,688 நாட்கள் ஆகின்றன. இதுதான் இதற்கு ஒருவருஷமல்லவா? எப்படித் தினங்களைக் கணக்கிடுவது? அதி

ளுள்ளவர்கள் நம்மைப்போலிருந்தால் அவர்கள் கணக்குப் பிரகாரம், ஒரு வருஷமே ஜீவிப்பார்களா! இவ்வளவு தூரத்திலிருக்கும் இதன்மேல் படும் சூர்ய வெளிச்சமும் உஷ்ணமும், பூமியில் படுவதில் முந்நூற்றில் ஒருபங்கு (1/300) தானிருக்கும். சூர்யன் இதற்கு ஒரு பெரிய நட்சத்திரம்போல் காணப்படுமேயல்லாமல், நமக்குத் தோன்றுவதுபோல் இவ்வளவு பிரகாசமாயும் பெரிதாயும் காணப்படாது. இந்தக் கிரஹத்தில் எவ்வளவு இருட்டாயும் குளிராயும் இருக்கவேண்டும்! இவ்வளவு குளிரிலும் இருட்டிலும் எம்மாதிரியான ஜீவராசிகள் வசிக்கின்றனவோ! துர்பாக்கியசாலிகளான நமக்கு அங்குபோய்ப் பார்ப்பதற்கு வேண்டிய ஸாதனங்களைக் கண்டுபிடிக்கத் தெரியவில்லையே! இக்காட்சிகளை நாம் எப்பொழுது கண்டு ஆனந்திப்போம்!

இக்கிரஹம் தன்னைத்தானே சுற்றுவதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் மற்றைய கிரஹங்களைப் போல் மேற்கிலிருந்து கிழக்குப் பக்கமாகச் சுற்றாமல், தென் வடலாகச் சுற்றுகிறது. இதற்கும் நான்கு உபக்கிரஹங்கள் இருக்கின்றன. இதைப்போல் இதன் உபக்கிரஹங்களும் இதைத் தென் வடலாகச் சுற்றுகின்றன. இதன் சமீபத்திலுள்ள உபகிரஹம் இதிலிருந்து 121,520 மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. ஏறக்குறைய 2 நாள் 12-மணியில் இதை ஒருதரம் சுற்றுகிறது. இதிலிருந்து வெகு தூரத்திலிருக்கும் உபகிரஹம் 372,000 மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. இது சுமார் 13 நாள் 11-மணியில் இதன் கிரஹத்தை ஒருதரம் சுற்றுகிறது. மற்றைய இரண்டு உபகிரஹங்களும் இவையிரண்டிற்கும் இடையிலிருக்கின்றன.

பூதத்வ போதினி

(துரைத்தனத்தார் அங்கீகரித்தது)

நாமிருக்கும் பூமியின் தத்வங்களை அறியாதிருப்பது பெரும்பேதமையே யன்றோ! பூமியின் தத்துவங்களைச் சரியாக அறியவேண்டுமாயின் மிஸ்டர். சுப்பிரமணிய ஐயரவர்களால் இனியசெந்தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டு 30 படங்களால் நன்றாக விளக்கப்பட்டிருக்கும் பூதத்வ போதினி என்னும் நூலினை வாங்கி வாசித்தறியவும். அதில் அருமையான விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இப்புத்தகம் எலிமெண்டரி ஸ்கூல் மாணாக்கர்களுக்குக்கூட உபயோகப்படும்படி எழுதப்பட்டிருக்கிறது. விலை அணா 8.

தமிழர்க்கு ஓர் விண்ணப்பம்

AN APPEAL TO THE TAMILS

இவ்வுலகின்கண் விரும்பப்பட்டவைகளில் அறம், பொருள் இன்பமாகிய மூன்றும் யாவருக்கும் இன்றியமையாதன வாகும். இவைகளில் பொருளே சிறந்த தென்றும், அது நற்றுறைகளா னீட்டியதாயின் அதனால் இம்மையிலறமும் இருமையிலின்பமும் தானே கைகூடுமென்றும் ஆன்றோர் உரைப்பர். இக்கருத்தமைத்தன்றோ தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரும்,

'அறனீனு மின்பமு மீனுந் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்'

என்றும் 'பொருளில்லார்க் கிவ்வுலகில்லை' யென்றும் கூறியது? இன்னும் துறவறம் பூண்ட திருத்தக்க தேவரும் இதனுடைய பெருமையைத் தெளிவாக, பின் வருமாறு விரித்துக்காட்டுவர்.

'வென்றியாக்கலும் மேதகவாக்கலுங்
குன்றினார்களைக் குன்றெனவாக்கலு
மன்றியுங்கல்வி யோடழகாக்கலும்
பொன்றுஞ்சாகத்தினாய்! பொருள்செய்யுமே'—

'பொன்னினாகும் பொருபடையப்படை
தன்னினாகுந் தரணி தரணியிற்
பின்னையாகும் பெரும்பொருளப்பொருள்
துன்னுங்காலைத் துன்னாதனவில்லையே.'—

ஆனதால் இம்மண்ணுலகில் மானிடராய்ப் பிறந்து உயிர் நீங்குமளவும் பொருளைத்தேட வேண்டுமென்பது வெள்ளிடை விலங்கல் போலறியக்கிடக்கின்றது.

இப்பெற்றித்தாய பொருளைச் சேகரிக்கும் வழிகள் பலவுளவென்றும், இவைகளையெல்லாமிக்காலத்து நன்றாய்த் தெரிந்தவர்கள் ஐரோப்பியர்களும் அமெரிக்கர்களுந்தாமென்றும் சிறுவர்களுமறிந்த விஷயம். அவர்களுடைய பெருத்த ஐசுவரியமும், நாகரிகமும் ஆட்சியும் அதை வற்புறுத்தும்.

இத்துணை மேன்மை அவர்களுக்கு எவ்வாறுண்டாயிற்றென்று சற்று ஆராய்வாம். இற்றைக்கு முன்னூறு ஆண்டுகளுக்குமுன், அவர்கள் நம்மைக்காட்டிலும் தாழ்ந்த நிலைமையிலிருந்தனரென்று சரித்திரவாயிலா யறிகின்றோம். அக்காலத்திலவர்கள் நாடோறும் அணிந்துகொள்ளும் வஸ்திரங்கள்கூட நமது தேயத்திலிருந்து போனதாகக் காணப்

படுகின்றது. நம் முன்னோர்களுக்குப் பொருளைச் சம்பாதிக்கும் துறைகள் தெரியாமலிருக்கவில்லை: 'திரைகடலோடியுந் திரவியந் தேடு' என்ற ஔவையார் வசனத்தை யறியாத குழந்தைகளுண்டோ? அக்காலத்தில் எத்தேசத்தார்களைக் காட்டிலும் இந்துக்களே நன்றாயறிந்தவராயினும், அவர்களின் சந்ததியார்களாகிய நாம் இக்காலத்திற்கேற்ப அப்பெயரை விருத்திசெய்யாது தாழ்ந்த பதவியையடைந்திருக்கின்றோமல்லவா? ஐரோப்பியர்களோ சிறுகச் சிறுக நாளடைவில் சீர்படுத்திக்கொண்டும் நூதனமாக அரிய பெரிய துறைகளைக் கண்டுபிடித்தும் அவைகளாலளவற்ற திரவியத்தைச் சம்பாதித்தும் மேன்மையடைந்து நமக்குக்கனவிலுமெட்டாத தூரத்திலிப்பொழுது இருக்கின்றார்கள். நாமோ மூன்று சதாப்தத்திற்குமுன்னர் எந்நிலைமையிலிருந்தோமோ அதனினும் தாழ்ந்தநிலைமையில் இன்றும் இருக்கின்றோம். அதனால் நமக்கு நேர்ந்த துன்பங்கள் பலவற்றையும் விரித்துரைக்க நம் திறமன்று: அவரவர்களுக்கே ஒருவாறு அது விளங்கும்.

இந்தியர் ஆத்மதத்துவத்தையும் வீடு பேற்றிற்கு அனுகரணமான சாதனங்களையுமே கவனித்து வந்தனரென்றும், ஐரோப்பியரோ மறுமையைச் சற்றுமெண்ணாது இவ்வுலக வாழ்க்கையே சாசுவதமென்று அதற்கு அனுகூலமானவற்றையே பெருக்கி வந்தனரென்றும், அபாவ வைராக்கியத்தாற் சிலர் சொல்வதுண்டு. இது நமக்குச் சரியான நியாயமாய்த் தோற்றவில்லை. என்னில், சுவர் வைத்தல்லவா சித்திரமெழுதுவது? ஆனதால் இகத்திற்கும் பரத்திற்கும் உபயோகமானவற்றைத் தேடுவதற்கு, முதலில் உடம்பும் பிறகு பொருளும் முக்கிய காரணமாயுள்ளவை. அன்றியும் 'இமையோர் தேஎத்தும் எறி கடல் வரைப்பினும்' அறம் பொருளின் நுகர்ச்சி இல்லாததோர் காலமின்றென்று மகருஷி தோல்காப்பியனார் மதமாதலின் நடுவணதாகிய பொருள் தேவர்களுக்கும் அவசியமானதென்று அறிந்துகொள்ளலாம்.

மேலும் இத்தமிழ்நாட்டைத் தவிர்த்து மற்றத் தேசங்களில் தத்துவ ஞானிகளும் முமுக்ஷுக்களுமாகிய மகான்களில்லையா? எண்ணிறந்த வண்டங்களினூடே இப்பூமண்டலம் ஓரணுப்போன்றது. நமது தமிழ் நாடோ, அவ்வணுவிற்குள் ஓர் பரமாணு. தமிழ் மன்பதையுமவ்வாறே. அவர் பயிலும் தமிழோ பன்னூறு பாடைகளிலொன்று. இவைகள் யாவற்றையும் படைத்துப் பரிபாலித்து வரும் பரமபிதாவுக்கு யாண்டும் யாவற்றுமொன்றே. ஆதலாலவர் உண்டாக்கிய மொழிகளில் ஆரியமும் தமிழுமொழிய வேறில்லையென்றும், அவருகந்து திருவிளையாடல்களை நடாத்திய நாடு ஆரியாவர்த்தமும் தமிழகமுமென்றும், அவருண்மைப் பொருளை வெளியிட்டருளியது வடமொழி தென்மொழிகளிற்றானென்றும், அவர் சிவன் விஷ்ணுவடிவாய் மாத்திரம் வெளிப்பட்டாரென்றும், அவரது பரமகாருணியத்திற்குப் பாத்திரமானவர்கள் நாயன்மாரும் ஆழ்வார் முதலான நமது தேயத்து ஆன்றோர்களென்றும் சொல்லுவது எல்லாம்வல்ல பரமபிதாவின் அகண்ட நற்குண நற்செயல்களுக்கு இழுக்கான கூற்றன்றோ? ஆனதால் நிஜபக்தியுள்ள பெரியோர்கள் ஒன்றையுமிகழச் செய்யார்.

இது நிற்க, ஓர் சாதியாரை மேன்மைப்படுத்துவது அவரது நுண்ணறிவே. இது அவர்களியற்றிய பூமி சாஸ்திரம், வான சாஸ்திரம், தாவர சாஸ்திரம், கணித சாஸ்திரம், ரசாயன சாஸ்திரம், வைத்தியசாஸ்திரம் முதலானவைகளில் நன்கு விளங்கும். ஒரு நொடியில் நூறு காவதம் செல்லும் மின் தபாலையும், ஒரு நாழிகைப்பொழுதில் இரண்டு காவதமோடும் தூம சகடங்களையும், ஆகாயத்திற்பட்சிபோற் பறக்கும் கப்பல்களையும், மனிதர்களைப்போற் பேசும் யந்திரங்களையும், இன்னும் பலவிதமான அற்புதச் செய்கைகளையும் இக்காலத்தில் நாம் பார்க்கவில்லையா? இவைகள் கட்டுவித்தையல்ல. இவைகளெல்லாம் நம் முன்னோர்களுமறிவார் என்றும், 'கமனகுளிகை' 'மயிற்பொறி,' முதலான தொடர் மொழிகளையுடனே சொல்லி இராமாயணம், சிந்தாமணி, பாரதம் முதலான நூல்களையும் மேற்கோளாக வெடுத்துக் காட்டி நமது வாயை யடக்குவர் சில சுவதேசாபிமானிகள். இது உண்மையான சரித்திரவாராய்ச்சியின்மையாலன்றோ? நமது பூர்வீகர்கள் எவ்விதத்தாலும் குறைவிலர், புத்தியிற் சேஷசாயிகள், அவர்களுரைத்ததே தேவவாக்கியம், அதை ஐயுறுவதே அதி

பாதகம்என்றவெண்ணம்,அவர்வழித்தோன்ற லாகிய நம்மிடம் முற்றக் குடிகொண்டிருப்ப தால் மற்றச் சாதியார்களைப்போல் முன்னுக்கு வரவிடமில்லாது, புத்தியும் மழுங்கிப்போயிற் றென்னலாம்.

ஆனதாலிப்பொழுதாகிலும்மேன்மைபெற விரும்புவோமாகில் காலதாமதமின்றி அறி வைப்பெருக்கி நூதன விஷயங்களைக் கற்று அவைகளைப் பழக்கத்திற்கொண்டுவர முயற்சி செய்யவேண்டும். இம்முயற்சிக்கு விசாரணை யும், விசாரணைக்குச் சந்தேகமுமே முதற் காரணம். சந்தேகம் பிறவாவிடில் விசாரணை யில்லை. விசாரணையற்றால் அறிவு மழுங்கும். அறிவு மழுங்கினால் க்ஷேமமில்லை. முன்னோர் களிடமிருந்து தாம் தெரிந்துகொண்டவையே போதுமென்றும், அவர்கள் சொன்னதே தார கம் என்ற நம்பிக்கையிற் பிடிவாதமா யிருப் போர் தங்கள் பெரியவர்கள் சொன்னவை களில் எது உண்மை, எது பொய்யென்று விசாரிக்கக் கனவிலும் நினையார். இவர்களி டம் ஒரு புதிய செய்தியைச் சொன்னால், அது தங்கள் முன்னோர்களிடமிருந்து பெற்றுத் தாமனுசரித்துவந்த கொள்கைக்கு முரணாயில் அதை வியப்புடனும் வெறுப்புடனும் கேட் கின்றார்கள். அதை அங்கீகரிக்கவு மாட்டார் கள். புத்தி விசாரமிவர்களுக்கு எங்கிருந்து வரும்?

ஒரு கிராமத்தில் வாந்திபேதி புகுந்துவிட் டால் ஓர் அணங்கின் கோபத்தால் நேரிட்ட தென்று நினைத்து மாரியம்மன் முதலான கிராம தேவதைகளுக்கு ஆடுவெட்டிப் பூசை போட்டுச் சாந்திசெய்வர். ஐரோப்பியரோ, அதன் முதற்காரணத்தைக் கண்டுபிடித்து அதைப் பற்றறுக்க முயலுவர்.

தமிழர்கள் தங்கள் முன்னோர் வழக்குகளை யும் செய்திகளையும் புண்ணிய பாபத்திற்குள் ஒடுக்கி அவைகளெக்காரணத்தா லுண்டா யின, சில எதற்காக விலக்கப்பட்டுப் பாவச் செய்கைகளாயின, சில எதற்காக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுப் புண்ணிய காரியங்களாயின வென்றும் கிஞ்சித்தேனும் விசாரிப்பதில்லை. புண்ணிய மென்றால் என்ன? பாபமென்ற லென்ன? ஒரு காலத்திலோர் இனத்தாருக்குப் புண்ணியமாயுள்ளன மற்றோர்காலத்து வேறு சாதியாருக்குப் பாபமாகத் தோன்றும். கீழ் நாட்டுப் பிராமணர்களுக்கு பிரௌடா விவ கம் பாவமாகத் தோன்றும். நம்பூரியந்தணர்க் கும் இதர ஜாதியாருக்கும் அற்றன்று. வாயி னால் விளக்கையூதி யணைப்பது பாவமென் றும்,குளத்தில் ஸ்நானஞ்செய்யுங்கால் ஓர் கை மண்ணையெடுத்து வெளியே போடுவது புண் ணியமென்றும் சொல்வதுண்டு. இரவில் தீபமின்றி யுண்பதும், அந்திவேளையி லுண் பதும் இவை சுகாதாரத்தையும் பொதுஜனானு கூலத்தையும் உத்தேசித்த கட்டுப்பாடுகள், பின்னர் பாவபுண்ணியங்களாயின. இவ்வாறே மற்றவைகளும், பாவமென்பார் நம்மவர்.

ஆரியத்தி லுள்ளவைபோல் தென்மொழி யில் தர்க்க சாஸ்திரம், கணிதசாஸ்திரம் முத லான அருமையான நூல்கள் பூர்வகாலத்தி லிருந்தனவென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லமுடி யாது. வாஸ்தவமான சரித்திரங்களோ இரண்டு பாஷைகளிலும் கிடையா. தமிழில் இயல் இசை நாடகங்கள் மாத்திர மிருந்தனவென் றும், பின்னர் கூறிய விரண்டும் இக்காலத் தில் அருமையாய்ப்போயினவென்றும் தெரிய வருகின்றன. பாவினங்களாலமைந்த இயற் றமிழ்ப் பனுவல்கள் மட்டும் நமக்கு வந்துள் ளன. கத்தியரூபமான நூல்கள் ஒன்றுமில்லை. கதைகளும், நிகண்டுகளும், இலக்கணங்க ளும், புராணங்களும் மற்றெவ்வித காப்பியங் களும் புதிய ரூபமாகவே யுள்ளன.

நாகரீகங் குன்றியவர்களும், தீவர புத்தியில் லாதவர்களும் இலேசாய் ஞாபகத்தில் வைத் துக்கொள்ளக்கூடியது செவிக்கினிமையான பாக்களால் தொடுக்கப்பட்ட நூல்களாம். ஞாபகசக்தியும் கற்பனாசக்தியும் மிகுதியுள்ள வர்களுக்குச் சூக்ஷ்மபுத்தியும் ஆலோசனைச் சக்தியும் கொஞ்சம் குறைவாகவே யிருக்கும். இதுபற்றியே அந்தாதித் தொடைகளும் எது கைமோனை நிரம்பிய செய்யுள்களும் தமிழில் அதிகமாய்ப் பரவிவிட்டன. இவைகளில் பிரத்தியக்ஷானுபோகத்துக்கு ஒவ்வாத மனோ ரதமான கற்பனைகளையும் காணலாம். துறைக் கவிகளு மனேகம் விரவியுள்ளன. இவை களைக் கற்றும் கேட்டும் பாடியும் வீண்காலம் கழியாது பொருளீட்டற்குத் துறைகள் பல தோன்றிய விக்காலத்தில் தீவர புத்தியையும் விடாமுயற்சியையும் நம்மவர் அதிகரிப்பர் என்று நம்புகிறோம். (தொடரும்.)

மாதவீகங்கணம்

(329-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

குழந்தையாயிருக்கும்போதே சைவலினி ராமாயணம், பாரதம், புராண இதிஹாஸாதிகளிலுள்ள கதைகளைக் கேட்டிருக்கிறாள். சிறு பெண்ணாயிருக்கும்போது அவள் ப்ரதிதினமும் ஆலயத்துக்குச் சென்று, அழகிய நறுமண மலர்கள் கொண்டு ஸ்வாமியைப் பூஜிப்பது வழக்கம்- பெரியவளானபோது அவள் இதர ஸ்த்ரீகளுக்கும் சிறுவர்களுக்கும் தான் பால்யத்தில் கேட்டுள்ளதும் பின்னடிப் படித்துள்ளதுமான பற்பல புராண கதைகளை வெகு அழகாய் எடுத்துச் சொல்லிவந்தாள். அவளுக்கும் அவளுடைய கதைகளைக் கர்ணாம்ருதமாய்க் கேட்கும் இதர ஸ்த்ரீகளுக்கும் தங்கள் காலத்திலுள்ள வீரசூரர்கள் செய்யும்ஸாகஸங்களைவிட ராமாயண பாரதக்கதைகளே அதிக ரஸமுடையனவாயிருந்தன. இக்காலத்தில்கூட நமது இந்தியாவில் ஸ்த்ரீ புருஷர்கள் பாரதக் கதைகளையும் ராமாயண சரிதையையுமே அதிக ஆவலுடன் கேட்பவர்களா யிருக்கிறார்கள். அவைகளனைத்தும் நமது ஹிந்துக்களுக்குத் தற்கால ஸம்பவங்களைக் காட்டிலும் அதிக உண்மையுடையனவாகத் தோற்றுகின்றன. இதற்குக் காரணம் அந்தப் பாரத ராமாயணங்களை இயற்றிய நூலாசிரியர்களுடைய அரிய ஸாமர்த்யமும் சொல்வன்மையுமே என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். சைவலினி ஸதா தெய்வத்தைப்பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருப்பவள். ஈசுவரன் அந்தர்யாமியாய்த் தான் செய்யும் ஸகல கார்யங்களையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாரென அவள் பூர்ணமாய் நம்பியிருந்தாள். கதைகள் சொல்லும்போது சைவலினி சில வேளை மெய்ம்மறந்து போய்விடுவாள். அப்போது சுற்றியிருப்பவர்கள் எல்லோரும் அவளைத் தெய்விகத் தன்மை பொருந்தியவளெனக் கருதி நிச்சப்தமாயிருப்பார்கள். அம்மெய்ம்மறந்த நிலையிலேயே சில ஸமயங்களில் அவள் ஆனந்த பாஷ்பஞ்சொரிவதைக் கண்டு அவளை நமஸ்கரிப்பவர்களும் சிலர் உண்டு.

வீட்டிலுள்ள குழந்தைகளுக் கெல்லாம் சைவலினியைக் கண்டால் பரம ஸந்தோஷம். எவ்வளவு அழுதுகொண்டிருந்தாலும் குழந்தைகள் அவள் முகத்தைக் கண்டவுடன் அழுகையை நிறுத்திவிட்டுச் சிரித்துக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டே அவளண்டை ஓடிவந்து, அவளை அப்புறம் அடியெடுத்து வைக்கவொட்டாமல் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டுவிடும். கொஞ்சம் வயது முதிர்ந்த குழந்தைகள் அவளை ப்ரதி ஸாயந்தரமும் கதைகள் சொல்லும்படி ப்ராணனை பிய்த்தெடுத்து விடும். அவள் கதை சொல்ல உட்கார்ந்துவிட்டால், எல்லாக் குழந்தைகளும் ஒன்றோடொன்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு அவளுக்குக் கிட்டே உட்காரவேண்டுமென்று அமர்க்களம் செய்யும். மனிதர்களைக் கண்டவுடன் அவர்களுடைய பார்வையினின்றும் வாய்ப்பேச்சுக்களினின்றும் அவர்கள் தங்கள்மீது அன்புடையவர்களா அல்லவா என்னும் விஷயத்தைச் சிறு குழந்தைகள் ஓர் அரிய சக்தியால் வெகு எளிதில் கண்டுகொண்டுவிடுகின்றன. இவ்விஷயத்தில் குழந்தைகளையொத்தன வாயில்லா இதர ஜீவராசிகளுள் சில. ஸாயந்தரம் கேட்டதுடன் த்ருப்தியடையாமல், குழந்தைகள் இரவு சாப்பிட்டானவுடன் சைவலினியைப் புடவையைப்பிடித்து நாலைந்தாய்ச் சமையலறையினின்று இழுத்துக் கொண்டுவந்து உட்காரவைத்து மறுபடியும் அக்கதைகளைச் சொல்லும்படி தொந்தரவு செய்யும். குழந்தைகள் கேட்டால், மாட்டேனென்று சொல்ல எவரால் முடியும்? சைவலினியும் ஸந்தோஷமாய்க் கதை சொல்லுகிறேனென்று ஆரம்பித்து இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லுமுன், குழந்தைகள் ஒவ்வொன்றாய் அவள் மடியிலேயே படுத்துக் கொண்டு தூங்க ஆரம்பித்துவிடும்.

ஆனால் எத்தனை பேர்தான் கதை கேட்டாலும், சைவலினி கதைகளை ஹேமலதையைப் போல் காதுகொடுத்து ஒரு வார்த்தை விடாமல் கவனமாய்க் கேட்பவர்கள் ஒருவருங் கிடையாது. நமது புராண இதிஹாஸாதிகளில் செறிந்து கிடக்கும் பதிவ்ரதா சிரோமணிகளின் ஜீவ்ய சரிதைகளையும் அவர்களுடைய புண்ய கதைகளையும் கேட்பதில் ஹேமலதைக்கு அத்யந்த ப்ரியம். அவ்வித பதிவ்ரதா ஸ்த்ரீகளின் ஒழுக்கம், நடத்தை முதலியவற்றைக் கேட்பதில் ஹேமலதை அவ்வளவு அத்யந்த ப்ரியமும் அளவற்ற

ஆனந்தமும் கொள்வதற்குக் காரணம் யாது? அவளுடைய ப்ராண நாதரின் ஒப்புயர்வற்ற நற்குணமா? அத்தகைய புருஷருடைய மனம் கோணுமல் அவருடைய நற்குணத்துக்கேற்ற யோக்யதையுடன் தான் நடந்துகொண்டு, அவரைப் பூர்ணஹ்ருதயத்துடன் நேசித்து அவருடைய அன்பிற்குப் பாத்ரமாகவேண்டு மென்ற கோரிக்கையா, எது வாயிருந்தா லென்ன? ஹேமலதையும் கேட்பதற்குச் சலிப்பதில்லை. சைவலினியும் அவள் கேட்கும் போதெல்லாம் இவ்வுலகில் எத்தேசத்து ஸாஹித்யங்கள், க்ரந்தங்களிலும் காணப்படாத அரிய பெரிய குணங்களுடையவர்களாகிப் பதிவிசுவாஸத்தின்பொருட்டு நினைப்பதற்குக்கூடப் பஹீரென்னும்படியான பல கஷ்டங்களை யனுபவித்தும் தங்களுடைய ஸன்மார்க்க நெறியினின்றும் எள்ளளவும் பிறழாத உத்தமோத்தமிகளாய் விளங்கும் ஸீதை, ஸாவித்ரி, தமயந்தி முதலிய இந்த நடு நாயகங்களின் வரலாறுகளைத் தடைகூறுமல் எடுத்து விவரிக்கப் பின்வாங்குவதில்லை.

சைவலினியின் இனிய ப்ரஸங்கங்கள் முடிவெய்தியவுடன் தன் அந்தரங்க நண்பர்கள்கூட ஒருபோதும் அறியாத ஒரு மனோ வ்யாகுலத்துடன் ஹேமலதை தன் கணவனுடைய சயனக்ருஹம் சென்று யாதுமறியாமல் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் விரீஷன் பக்கமாய் நமஸ்கரித்து "இவ்வுலகில் நானும் ஸீதை ஸாவித்ரி தமயந்தி முதலியவர்களைப்போல் மனோ வாக்குக் காயம் எல்லாவற்றிலும் என் நாதருடைய தர்ம பத்னியாயிருக்கும்படி ஈசுவரன் அருள்புரியவேண்டும். வாழ்விலும் சாவிலும், ஸௌக்கியத்திலும், துக்கத்திலும், ஸம்பத்திலும் தரித்ரத்திலும், எல்லாக் காலத்திலும் நான் அவரையே பின்பற்றி நிற்பேனுக" என்று குலதெய்வத்துக்கு வேண்டிக்கொள்வாள்.

அத்யாயம் 3

சில தினங்களாக ஜமீன்தாரர் வீட்டில் உற்சாகம் ஸந்தோஷம் ஒன்றுமிராமலிருந்தது. அரண்மனையில் எல்லோரும் கவலையும் துக்கமுமுடையவரானுர்கள். ஹேமலதை வீட்டு வ்யவஹாரங்களைக் கவனிப்பதையே விட்டு விட்டாள்; சைவலினியின் புராணகதைகளும் நின்றிருந்தன; வீட்டில் சிறுவர்களும் முன்போல் கூச்சலிட்டு அமர்க்களம் செய்வதை யொழித்தார்கள். அரண்மனை முழுவதும் ஜன ஸஞ்சார மற்றதுபோல் காணப்பட்டது. எல்லோரும் சிந்தாக்ராந்தர்களானுர்கள். ஹேமலதையின் தாயார்கூடத்தன்கூடத்து மூலையையும் ஜபமாலையும் விட்டிருந்தாள். நவகுமாரரைப்போன்ற ஒரு பெரிய ஜமீன்தாரர் படுகிடையாகக் கிடக்கிருர்; பிழைத்தால் புனர்ஜன்மம் என்னும் ஸ்திதியிலிருக்கும்போது வீட்டில் யாருக்குத்தான் எந்த வேலையின் மேல் புத்தி செல்லும்?

ஆதி நாளையில் அவர் கஷ்ட ஸௌக்கியம் பாராமல் தேகத்தைச் செருப்பாய்த் தேய்த்தவர். சரீரம் நல்ல கட்டுச் சரீரம். இரும்பாலாயிருந்தால்தானென்ன? எதற்கும் ஒரு மிதமில்லையா? நவகுமாரர் தன் தேகஸ்திதியைக் கவனிக்காமலே உழைத்துவிட்டார். கடைசியில் தேவிபுரம் வந்தவுடன் அவர் அஸௌக்யமடைந்தார். அதுமுதற்கொண்டு தேகம்குணப்படாமல் தினேதினே ஈனஸ்திதியடைந்து வந்தது; அப்போதுகூட அவர் சும்மா விருக்கவில்லை. வழக்கப்படியே சிரமம் பாராமல் உழைத்துவந்தார். கூட தேவிபுரத்தைத் திரும்ப அடைந்துவிட்டோம் என்ற ஸந்தோஷமோ, கர்வமோ மேலிட அவர் தனக்குப் பால்யதசை திரும்பிவிட்டதென்றெண்ணிச் சிறிது கேளிக்கை, கூத்துகளில் புத்தியைச் செலுத்தினர். ஓய்வு இன்னதென்பதே அறியாதவர். வீட்டிலாவது, பெண்டு பிள்ளைகளுடன் கலந்துபேசி அவர்களோடு பழகிக்குடும்ப ஸௌக்கியம் இத்தன்மையதென்பதும் அவர் அறிந்திருக்கவில்லை. இப்போதோ தேவிபுரம்கைக்கு வந்துஊர்ஜிதமாய்விட்டது. இனிச் செய்வதற்கொன்றும் வேலையில்லை. காலம் கழிவதெப்படி? விருந்துகள், வேடிக்கைகள், தமாஷாக்கள், ஆட்டங்கள், கூத்துகள் இவைகளில் புத்தி ப்ரவேசித்தது. தன் வயதையாவது, தேக நிலைமையையாவது அவர் கவனிக்கவேயில்லை. இவர் கவனிக்காவிட்டாலென்ன! நடக்கவேண்டியது நிற்குமா? எத்தனை நாட்கள்தான் தேகம் ஈடுகொடுக்கும்? இரண்டொரு வருஷங்களுக்கெல்லாம் ஆள் கீழே விழுந்தார்; அது முதற்கொண்டு பாயும் படுக்கையுந்தான். வ்யாதியும் பரபரவென்று தீவிரமாய் வளர்ந்தது. ரக்தம் சுண்டி முகம் வெளுத்துக் கண்கள்

குழிந்தன. கைதேர்ந்த ஸமஸ்தான வைத்யர்கள் இனி ஒரு மருந்தும் ஸரிப்படாது, வைத்ய பலத்தில் பிழைக்கக்கூடும் என்ற நம்பிக்கை இனிக் கிடையாது. ஜாதகத்தைப் பார்க்கலாம் என்றமட்டும் சொல்லிவிட்டார்கள்.

ஹேமலதையின் விவாஹமுதல் ஸம்ஸாரத்தை விட்டுப்பிரிந்து தனியாடை யுடுத்துத் தவம் செய்துகொண்டிருந்த நவகுமாருடைய மனைவி இப்போது இரவும் பகலும் அவருடைய படுக்கை யண்டையிலிருந்து, கண்கொட்டாமல் அவருக்கு சுச்ருஷை செய்யத் தலைப்பட்டாள். இரண்டொரு வருஷங்களுக்குமுன் திடகாத்திராயிருந்த தன் கணவன் இப்போது இந்நிலைமையிலிருப்பதைக் கண்டு ஹேமலதையின் தாயார் மனம் விண்டாள். சதிபதிகளிருவரும் நல்ல ஸத்யகுண ஸம்பன்னர்கள்; பெருந்தன்மையும் தகைமையும் உடையவர்கள்; நல்ல திடசித்தர்கள். ஒற்றுமைக் குணங்கள் இத்தனையிருந்தும் இரண்டொரு முக்யவிஷயங்களில் அவர்களுக்குள் பொருத்த மில்லாமலிருந்தது தாம்பத்ய ஸுகத்துக்கோர் ஹானியாய் முடிந்தது. கடைசிமட்டும் அக்குடும்பத்தில் இல்லற இன்பம் இல்லாமற் போய்விட்டது. வீணையின் கம்பிகளில் ஒன்று அறுந்தாலும் அது சப்திக்குமா? அவள் நவகுமாரரிடம் என்றைக்கும் அத்யந்த நேசம் வைத்திருந்தாள். அவளுடைய பூர்ணஹ்ருதயமும் அவரையே நாடியிருந்தது, கஷ்ட நஷ்டங்கள் ஒன்றின்மே லொன்றாக வந்த காலத்தில் அவள் பலவாறு அவருடைய மனதை ஸமாதானப்படுத்தி, ஸமயத்தில் தக்க யுக்தி யோசனைகள் கூறி உதவிபுரிந்துவந்தாள். நவகுமாரருக்குக் கோகுல்தாஸ் முதல்மந்த்ரியும் தன் மனைவி இரண்டாவது மந்த்ரியுமாகவிருந்தார்கள். ஊரரெல்லாரும் அவளை மஹா புத்திசாலியெனச் சொல்லிவந்ததில் சிறிதும் தப்பில்லை. கூட, அவளைப்போன்ற தெய்வ நம்பிக்கையும், தெய்வபக்தியு முடையவர்கள் கிடைப்பதரிது. எவ்வளவு இருந்தாலென்ன? குற்றங்குறைகளை மறப்பது அல்லது க்ஷமிப்பது என்ற ஒரு குணம் மாத்ரம் அவளிடம் இராமல் போய்விட்டது. பிறர் செய்த குற்றங் குறைகளும், அவர்கள் காட்டிய அற்பசொற்ப அவமதிப்புகளுங்கூட அவளுடைய மனதில் ஆழ வேரூன்றின. அவள் மனப்படி கார்யங்கள் நடவாவிட்டால் அது அவளுக்கு அதிக வருத்தத்தை உண்டுபண்ணும். அந்த வருத்தம் அசையாமல் அவள் மனதில் அப்படியே நிலைத்துவிடும். இப்பேர்ப்பட்ட குணமுடையவர்களுக்குக் கல்யாணம், பிள்ளை, பெண்கள், குடும்பமென்பதொன்றும் கூடாது வெளிக்குப் பார்ப்பவர்களுக்கு, இருந்தால் ஜமீன்தாரரும் அவருடைய மனைவியும்போல் ஒரு குறையுமில்லாம லிருக்கவேண்டும் என்று தோன்ற, உள்ளே ஒற்றுமையும் அந்யோந்யமுமின்றி ஒருவருக்கொருவர் காத வழிக்கப்பால் காட்டிலிருப்பவர்களைப்போ லிருப்பது என்ன பரிதாபம்!

ஸமயமறிந்து தண்டித்தும், மன்னித்தும், அதிகாரத்தைச் செலுத்தியும் நல்லதனமாய்ப் புத்தியுரைத்தும், பலவழியாகத் தன் ஸாமர்த்யத்தால் குடும்பத்தில் சண்டை, சச்சரவு, மனஸ்தாபங்களின்றி யடக்கியாளும் ஸ்த்ரீயே வீட்டுக்கோர் அணிகலம். அவள் வீட்டில் எப்போதும் லக்ஷ்மி குடியிருப்பாள். அந்த வீட்டில்தான் குடும்பஸுகமும், மனஸ்ஸந்துஷ்டியும் பொருந்தியிருக்கும். க்ஷமிக்கும் குணத்தையே தழுவி நடப்பதும் உசிதமன்று; அல்லது தண்டிக்கும் முறையையே அநுஸரிப்பதும் ஸரியாகாது. இரண்டும் கலந்திருப்பதே க்ஷேமத்துக்கும் மனவமைதிக்கும் பொருந்தியதாகும். புருஷன் என்ன குற்றம் செய்தாலும் வாய்திறவாமல் ஸதா பொறுத்துக்கொண்டே அவனைச் சீர்திருத்த முயலாமலிருந்தால், அப்பேர்ப்பட்ட புருஷன் அநேகமாய்ச் சீக்ரத்தில் கல்நெஞ்சனாகிறான்; அல்லது, அப்படிக்கிராமல் அற்பத்தையும் மனதில்கொண்டு முணுமுணுத்த வண்ணமாயிருந்தால் அந்தக் குடும்பம் மற்றவர்களுக்குக் கடும்புலிவாழுங் காடாகின்றது. இவ்வாறு தண்டிப்பதும் மன்னிப்பதும் இரண்டையும் ஸமயாஸமயங்களுக்குத் தக்கவாறு உபயோகப்படுத்தாமல் ஒன்று தண்டித்தலையேயாவது அல்லது மன்னித்தலையேயாவது பின்பற்றி நடந்தால், அவ்வீடு கொடுங்கோல்மன்னன் நாட்டையாவது, கடும்புலி வாழும் காட்டையாவது ஒத்ததாகின்றது. முன் சொன்ன ப்ரகாரம் ஸாமபேததானதண்ட சதுர்வித உபா

யங்களையும் ப்ரயோஹித்துத் தன் ஸாமர்த்யத்தாலும் அதிகாரத்தாலும் செல்வாக்காலும் ஸம்ஸாரத்தை அமரிக்கையாக நடத்திவரும் ஸ்த்ரீயை நம்மவர் "க்ருஹலக்ஷ்மி" என்ற பெயரிட் டழைக்கிறார்கள். அவள் கண்டிப்பாள், தண்டிப்பாள், ஆனால் பலமுறை அவள் மன்னிப்பாள்; அவள் தனியரசுபோல் சிற்சில ஸமயங்களில் அதிகாரம் செய்வாள், இருந்தாலும் மொத்தத்தில் அவ்வீட்டில் த்ருப்தியும் அன்புமே குடிகொண்டிருக்கும். அக்குடும்பத்திலுள்ளவர்கள் அனைவரும் அவளைக் கண்டால் அஞ்சுவார்கள். அஞ்சினாலும் அவர்கள் அவளிடம் அன்பும் பக்தியும் பூண்டொழுகுவார்கள். அக்குடும்பத்தில் பொறாமை, அசூயை, பேராசை, தன் நலம் ஒன்றும் காணப்படாது. சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் பெரியோர்களிடத்தில் பக்தியும் ஒருவரிடமொருவர் அன்புங்கொண்டு நடக்கிறார்கள். இவ்வளவுக்கும் காரணம் அந்த "க்ருஹலக்ஷ்மி" அல்லது "இல்லாள்" என்பவளே.

> இல்லா ளகத்திருக்க இல்லாத தொன்றில்லை
> இல்லாளு மில்லாளே யாமாயின்—இல்லாள்
> வலிகிடந்த மாற்றம் உரைக்குமேல் அவ்வில்
> புலிகிடந்த தூறாய் விடும்.

நவகுமாருடைய மனைவி இப்போது ஸதா அவர் பக்கமே இருந்துவந்தாள். ஆதலால் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். வ்யாதியஸ்தர் இனி பிழைத்தெழுந்திருக்கப் போகிறார் என்ற நம்பிக்கை அடியோடு போய்விட்டது. நவகுமாருக்கும் இவ்விஷயம் தெரியலாயிற்று. அப்போது அவ்வறையில், ஒருவரை யொருவர் பார்க்கும்போதெல்லாம் ஜமீன்தாருக்கும் அவருடைய பத்னிக்கும் பழைய ஞாபகங்கள் பல, மனதுக்கு வந்தன. அவைகள் இத்தன்மையனவென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இரண்டுபேரும் ஒருவர் மனதிலுள்ளதை மற்றொருவர் எளிதில் அறிந்துகொண்டார்கள். ஒருவராவது ஒருவார்த்தைகூட வாய்திறந்து பேசவில்லை. ப்ரதிதினமும் அந்த பதிவ்ரதா சிரோமணி அவருடைய படுக்கையை உதறிப்போட்டு வேண்டிய சுச்ருஷைகளெல்லாம் செய்துவந்தனள். வெகுகாலமாக ஒரு துளி ஜலங்கூட விட்டறியாத அவளுடைய கண்களில், இப்போது தன் புருஷன், ரத்தம்சுண்டி தேகம் வெளுத்து அஸ்தியாய் இளைத்துப் போய்ப் பார்ப்பதற்குப் பரிதாபமான நிலையிலிருப்பதைக் காணும்போதெல்லாம் நீர் ததும்பிக் கங்காபவானியாய்ப் பெருகலாயிற்று. மனிதர்களுடைய இயற்கை, ஒருபோது இல்லாவிட்டாலும் ஒருபோதாவது வெளிக்கு வந்துதான் தீரவேண்டும்; வராமலிருக்க முடியாது. சில தினங்கள் கழிந்தன. வ்யாதி சொஸ்தமாகவில்லை. ஆனால் அம்மாதுசிரோமணியின் சுச்ருஷைமாத்ரம் குறையவில்லை. இவ்வாறு இராப்பகல் ஓயாமல் தூக்கமின்றித் தன் தேகஸ்திதியை வெகு அக்கரையாய்க் கவனித்து வந்ததைக்கண்டு நவகுமாரர் தன் பத்னியிடம் அதிக அன்புகொள்ளலானார். அம்மாது சிரோமணியின் குணத்தையும் அவளுடைய தன்மையையும் தாம் இதுகாறும் உள்ளவாறு அறியாமல், அவள் மனதைப் புண்படச் செய்தோமே என்று அவர் பச்சாத்தாபப்பட்டார். தன் மனைவியின் முகத்தை அடிக்கடி ஏக்கத்துடன் ஏறிட்டுப் பார்க்கலானார். நவகுமாரருக்கும், அவருடைய மனைவிக்குப்போலவே இதுகாறும் உள்ளடங்கியிருந்த இயற்கைக் குணம் இப்போது வெளிவந்தது. பரஸ்பரம் ஒருவர் குணத்தை மற்றொருவர் அறியலாயினர்; அவர்களுடைய மனம் ஒன்றுபட்டது. அடிக்கடி ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கழிந்ததை நினைத்துக் கண்ணீர் விட்டார்கள். இதுவரைக்கும் தாங்கள் உண்மையை அறியாமல் போய்விட்டோமே என்று வருத்தப்படலாயினர். இனியாவது, இருக்குமட்டும் சிலநாள் பர்யந்தம் அநுகூல தம்பதிகளாயிருந்து ப்ராணனை விடவேண்டுமென்று ஈசுவரனை ப்ரார்த்தித்தார்கள்.

தாயாரும் இவ்வுலக வ்யாபாரங்களில் தலையிட்டுக்கொள்ளாதவளாய் விட்டாள்; தகப்பனாரும் இனி பிழைத்திருப்பாரென்ற தைர்யம் போய்விட்டது. குழந்தை ஹேமலதைக்கு வேறென்ன துக்கம் வேண்டும்? வயது அதிகமாக ஆகவில்லை. இன்னும் கொஞ்சகாலம் பெற்றோர்கள் அவளுடனிருப்பது எவ்வளவு நலமாயிருக்கும்? வைத்யர்கள் நவகுமாரரைப் பற்றி நம்பிக்கை கைவிட்டவுடன் இதுவரைக்கும் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டும் அடக்கிவைத்திருந்த ஹேமலதையின் மனவருத்தம் வெளிவரலாயிற்று. தாயாரைப்போல் வாய்விட்டு

அரற்றாமல் உள்ளேயே மனம்அழுந்தும் தன்மையளல்லள் ஹேமதை. அடிக்கடி தகப்பனார் பக்கம் உட்கார்ந்து விம்மிவிம்மி வாயைமூடிக்கொண்டு அழலானாள். அவள் தகப்பனாரிடம் அதிக அன்பும் பக்தியும்வைத்தவள். ஆதலால் அவளுக்கு அவருடைய குற்றங்குறைகள் தெரிய இடமில்லாமல் போயிற்று. தன்னை அதிக செல்வமாய்ச் சீராட்டி யாதரித்துவந்த தன் தகப்பனாரைப்போன்ற பக்ஷமும் அன்புமுள்ள தகப்பனார் கிடைப்பதரிது என்று அவள் எண்ணினாள். அவருடைய தேகவலிமையையும் மனோதைரியத்தையும், கீர்த்தியையும் கண்டு அவள் வியந்தாள். தாயாரின் மார்பின்மீது சாய்ந்துகொண்டு, தகப்பனாரின் முகத்தைப் பார்த்தவண்ணமாய்க் கண்ணீர் விடுவாள். தன்னைவிட்டு ஒரு க்ஷணமும் பிரியாமல் தன்னுடனேயிருந்துவந்த ஒருமனிதர் அதுவும் தன் தகப்பனாரே தன்னைவிட்டு ஓரேதரமாய்ப் பிரிந்து அகலச்செல்வது நடக்கக்கூடிய கார்யமாக அவளுக்குப் புலப்படவில்லை. வைத்யர்கள் சொல்வதெல்லாம் பொய், தன்னைவிட்டுத் தன் தகப்பனார் அப்புறம் செல்லமாட்டாரென்று அவளுக்குத் தோன்றியது. இருந்தாலும், அவள் என்னமோ அழுகையை நிறுத்த ஸாத்யப்படவில்லை. அடிக்கடி அவளுக்குத் துக்கம் அதிகரித்துவிடும். கண்களில் நீர் ஆறாய்ப் பெருகத்தொடங்கும். வ்யாதியஸ்தர் எதிரில் கண்ணீர்விட்டு அவரை அதைர்யப்படும்படி செய்யலாகாதென்று ஹேமலதை அறையினின்றும் வெளியே சென்று, ஏகாந்தமான ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து தன் துக்கம் தீர அழுதுவிட்டு வருவாள்.

ஸிரீஷனும் நவகுமாரர் படுத்திருந்த அறைக்கு அடிக்கடி வந்து அவரைத் தேற்றுவிப்பான். அவருக்கு வேண்டிய ஸௌகர்யங்கள் யாவற்றையும் தாமதமில்லாமல் செய்துவந்தான். அயல் நாடுகளிலிருந்து ப்ரபல வைத்யர்கள் பலரை வரவழைத்துப் பார்க்கச் சொன்னான். அந்த வைத்யர்கள் கொடுத்த மருந்தை, வேளை தவறாமல் தானே தன் கையால் அவருக்குக் கொடுத்துவந்தான். கஞ்சி முதலியவற்றைத் தானே மேல்பார்த்துத், தன்னெதிரில் செய்யச் சொல்லி அவருக்குக் கொடுப்பான். ஹேமலதை அறியாதவள்; அவளுக்கு அழத்தான் தெரியும்; அழுது அழுது அவளுக்குப் பசியெல்லாம் அடங்கிப்போய்விடும். அப்போது சைவலினியும் ஸிரீஷனுமாய் அவளுக்கு ஸமாதானம் கூறி, சிறிது சாப்பிடச் சொல்வார்கள். ஹேமலதையின் தாயார் அடிக்கடித் தனக்கொன்றும் ஆகாரம் வேண்டாமென்று மறுத்துவிடுவாள். அப்போது ஸிரீஷன் வந்து நிர்ப்பந்தஞ்செய்ய ஒப்புக்கு 'சாப்பிட்டேன்' என்று பேர் வைப்பாள். ஹேமலதையின் தாயாருக்கு ஸிரீஷனிடம் அதிக ப்ரீதி கிடையாது. ஆனால் இப்பேர்ப்பட்ட ஸமயங்களில், அதாவது உற்றார் உறவினர்கள் சாந்தருவாயில் இருக்கும்போது, எப்பேர்ப்பட்ட வெறுப்பும் விரோதமும், கர்வமும் எல்லாம் பறந்துபோய்விடுகின்றன. ஜன்ம விரோதிகள்கூடத் தம் சத்ருத்வத்தையொழித்துவிடுகிறார்கள். மனோவ்யாகுலத்தாலும் ராப்பகல் கண்விழித்தலாலும் உண்டாகிய ச்ரமத்தில் ஹேமலதையின் தாயாருக்குப் பழைய விரோதங்களையும். அசூயைகளையும், பாராட்ட ஒழிவில்லை. 'பிச்சைக்காரப் பயல்' என்று ஸிரீஷனை அலக்ஷயஞ்செய்த நாட்களெல்லாம் போயின.

அவளுடைய பெருமைகளும், கர்வங்களும் அடியோடு தொலைந்துபோயின. இப்போது, தான் அநாதரவாகும் தருணத்திலிருக்கும்போது, அந்த ஸிரீஷனே தனக்குத் தேற்றரவு கூறி, தன்னிடம் அதிக பக்ஷமாயிருந்துவந்தான். அவனே இப்போது அவளுக்குப் புத்ரனினும் சிறந்த துணையாய் விளங்கினான். ஹிந்து ஸ்த்ரீகளுக்குக் கோடை இடிக்கு ஸமானமான துன்பம் தனக்கு நேரிடுங் காலத்தில் நவகுமாரரின் மனைவி தன் மருமகனையே நம்பியிருந்தாள்.

இரவும் பகலும் அவன் பட்ட கஷ்டம், சொந்தப் பிள்ளைகூடப் பட்டிருக்கமாட்டான். சைவலினியும் ஸிரீஷனைப் போலவே உழைத்து வந்தாள். அர்த்த ராத்ரியில் நவகுமாரர் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஸமயம்பார்த்து அவருடைய மனைவியை யழைத்து அன்னபானாதிகள் கொடுத்து அவளுக்குப் பதிலாய்த் தான் காவலிருந்து அவளைத் தூங்கச் செய்தவன் ஸிரீஷனே. தகுந்த வைத்யர்களைத் தருவித்து அவர்கள் சொன்ன வகையில் அணு

வளவு தவருமல் மருந்துகளை இரவும் பகலும் விழித்திருந்து கொடுத்துவந்தவனும் விரீஷனே. இவ்வாறு வித்யாஸம் பாராட்டாமல் தன் மாமனர், மாமி இவர்களுக்காக மனப்பூர்வமாய் உழைத்துவந்த சிறுவனுடைய குணத்தை, தான் முன்னமே உணராமல் அகாரணமாய் வெறுத்து வந்தோமே என்று ஹேமலதையின் தாயார் பலமுறை பச்சாத்தாபப்படலானுள். தன் கன்னெஞ்சத்தைக் கண்டு மனம் வருத்தப்படுவாள். அடிக்கடி விரீஷன், சைவலினி இருவரையும் பக்கத்திலழைத்து "நான் உங்களை என் ஹேமலதையைப்போலவே பாவிக்கிறேன். அவளைப் போல் நீங்களும் என் குழந்தைகள்தான் என்பதற்கு ஸந்தேஹமேயில்லை" என்று பலமுறை சொல்லத் தொடங்கினுள்.

இப்பேர்ப்பட்ட ஸந்தர்ப்பங்களில், அதாவது வீட்டில் பிணியும் துக்கமும் உண்டாயிருக்கும்போது, அவ்வீட்டிலுள்ள சிறியோர் பெரியோர் அனைவரும் அறிந்துகொள்ளும் விஷயங்கள் அநேகம் உண்டு. சில வேளை அத்தருணங்களில் மனிதர்களுடைய குணங்கள் அடியோடு மாறுவதுமுண்டு. விரீஷன் ராப்பகல், பாராமல் தன் தகப்பனுருக்கு சுசுருஷை செய்துவருவதைக்கண்டு ஹேமலதைக்குத் தன் கணவனிடம் அதிக அன்பும், பக்தியுமுண்டாயிற்று. சதிபதிகள் ஒருவரையொருவர் முன்னினும் அதிகமாய் நேசிக்கலானுர்கள். அவனுடைய தயாள குணத்தையும் பெருந்தன்மையையும் கண்டு ஹேமலதை மனம் பூரித்தாள். விரீஷனுடைய மலர்ந்த முகத்தையும், கருணைபொழியும் விழிகளையும் பார்த்துப் பார்த்து மகிழலானுள். விரீஷனின் மனத்தூய்மையும் அகத்தினழகும் அவளுக்கு இப்போதுதான் உள்ளபடி தெரியவந்தது. அவள் மனே வருத்தத்தால் சோர்வடைந்திருக்கும்போது விரீஷன் அவளை மெதுமாய்த் தன் பக்கமழைத்துத் தேறுதல் கூறி முத்தமிடுவான். அப்போது அவள் தன் தலையை அவன் மார்பின்மேல் சாய்த்துக்கொண்டு அவன் முகத்தைப் பார்த்தபடியே தன் துக்கத்தை மறந்திருப்பாள்.

பட்டபாடும் செய்த வைத்யமும் பயனில்லாமற்போயின. நவகுமாரரின் அந்த்யகாலம் ஸமீபித்தது. சிறிதுகாலமாய் ஒரே நிலைமையிலிருந்த வ்யாதியும் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கலாயிற்று; தேக பலமும் குன்றிக்கொண்டே வந்தது. மாரிகாலம், ஒரு நாள் அருணேதய காலம். நவகுமாரர் ஒருவித கஷ்டமுமில்லாமல் பரலோகஞ் சென்ருர். அதுவரைக்கும் நிச்சப்தமாயிருந்த அறையினின்று ஒரே காலத்தில் ஓவென்ற அழுகைக் குரல் பலமாய்க் கிளம்பியது. ஜமீன்தாரர் மரண ஸமாசாரம் நொடியில் ஊரெல்லாம் பரவியது.

நவகுமாரருடைய மரணம் அநாயாஸ மரணமாயினும் எதிர்பாராத மரணமல்ல. ஆகையால் எல்லாம் தயாராகவே யிருந்தது. ஸத்ரீகளெல்லாம் ஓவென்று கதறி யழுது, கீழே புரண்டுகொண்டிருக்க, ப்ரேதத்தை வீதிக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். அரண்மனையிலிருந்து கங்காதீரம் வெகுதூரம். எவ்வளவு தூரமாயிருந்தாலும் தூக்கிக்கொண்டுசெல்ல, நீ, நானென்று சுற்றத்தார்களெல்லாம் முன்வந்தனர். விரீஷனும், இன்னும் ஜமீன்தாரரின் உற்ருர் உறவினர்கள் பலரும் ஸ்வாமியைக் குறித்துப் பஜனைசெய்துகொண்டேசென்றனர். அவர்கள் சென்ற ப்ரதிக்ராமங்களிலும், குடிகள் தெருவில்வந்து ஜமீன்தாரருடைய மரணத்தைப்பற்றி விசனப்படலாயினர். ஸூர்யன் உச்சிக்கு வந்துவிட்டான்; இன்னும் பாதிவழி மாளவில்லை. ப்ரேதத்தை ஒரு மரத்தடியில் வைத்துவிட்டு, எல்லோரும் சிறிது இளைப்பாறினுர்கள். கங்காநதி கண்ணுக்குத் தென்படுவதற்குள் நன்ருய் இருட்டிவிட்டது. உரத்த குரலாய் ஸ்வாமியைப் பஜனைசெய்துகொண்டே ப்ரேதத்தைக் கங்கை யாற்றங் கரையில் வைத்தனர்.

முன்னரே ஆட்கள் சென்று, ஸகல ஏற்பாடுகளையும் தயாராய்ச் செய்துவைத்திருந்தார்கள். நல்ல நறுமணம் வீசும் சந்தனக் கட்டைகள் நன்ருய் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. புரோஹிதர்களும் கர்த்தாவும் மந்த்ரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டே சவத்தைக் காஷ்டத்தின்மீது வைத்தார்கள். உடனே சுற்றியிருந்தவர்கள் பக்கத்திருந்த சந்தனக்கட்டைகளை ப்ரேதத்தின்மீது அடுக்கிஅதன்மேல் நெய்யை நிறையக் கொட்டினுர்கள். தீயும் வைக்கப்பட்டது. சற்றுக்கெல்லாம் காஷ்டமும் கொழுந்துவிட் டெரியலாயிற்று. வெகு சீக்ரத்தில் ப்ரேதமும் தஹனமாய்விட்டது.

அஸ்திகளையெல்லாம் பொறுக்கிக் கங்காநதியில் போட்டுவிட்டு, எல்லோரும் அப்புண்ய தீர்த்தத்திலேயே ஸ்நானஞ்செய்தார்கள். அன்றிரவு வழியில் ஒரு க்ராமத்தில் தங்கியிருந்து மறுநாள் காலை எல்லோரும் பாழ்வீடெனத் தோன்றும் தேவிபுர அரண்மனை சேர்ந்தார்கள்.

சிலநாள் பர்யந்தம், மரணத்து அறிகுறியாக விரீஷனும் இன்னும் ஜமீன்தாரரைச் சேர்ந்த இதர பந்துக்களும் கழுத்தில் ஒரு வெள்ளை வஸ்த்ரந்தரித்து, காலில் பாதரக்ஷையின்றி இருந்தார்கள். அக்காலங்களில் தர்ப்பாஸனத்தின்மீதுதான் உட்கார வேண்டுமாதலால், ஒவ்வொருவரும் எங்கு சென்றாலும், கூடக் கையில் ஒரு தர்ப்பாஸனம் எடுத்துச்சென்றனர். வீட்டிலும் பக்ஷயவகைகள், அந்நிய பதார்த்தங்கள் முதலியன விலக்கப்பட்டிருந்தன. ப்ரதிதினமும் காலை, மாலை வேளைகளில் ஸ்திரீகள் ஸம்ப்ரதாயப்படி அழுதுகொண்டு வந்தனர். ஹேமலதை, மனம்விண்ட அவளுடைய தாயார், இவர்களிருவருடைய துக்கத்தைச் சொல்லத் தரமன்று. தகப்பனாரை இழந்தவள் ஒருவள்; மற்றொருவள் கணவனைப் பறிகொடுத்தவள். ப்ரதிஸாயந்திரமும் விளக்கு வைத்துவிட்டுவர அறைக்குட் செல்லும்போதெல்லாம் ஹேமலதை விம்மிவிம்மி அழுவாள். இறந்தவருக்காகவோ, அல்லது இருப்பவர்களுக்கு உண்டான கஷ்டத்தைக் குறித்தோ வீட்டிலுள்ள இதர ஸ்த்ரீகளும் தாயார், பெண் இவர்கள் அழும்போது, கூடத் தாங்களும் அழுதார்கள்.

குறித்த தினங்கள் கடந்தவுடன், மரணமடைந்தவருடைய அந்தஸ்துக்கேற்றபடி சிராத்தாதி க்ரியைகள் நடைபெற்றன. பொருட்செலவு ஏராளமாய் ஆயிற்று. தேவிபுரத்துக் குல புரோஹிதர்கள் வந்திருந்து, சிராத்தாதிகளை நடப்பித்தனர். சுற்றுப்பக்கத்து க்ராமங்களிலுள்ள ப்ராஹ்மணர்களும் வீரநகரத்தினின்றும் சில ப்ராஹ்மணர்களும் வரவழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இவர்கள் தவிர, இன்னும் சுற்றுப்பக்கங்களிலிருந்த எண்ணிறந்த ஜனங்களுக்கும் அன்னமிடப்பட்டது. எல்லோருக்கும் வஸ்த்ரதானம் கிடைத்தது. புரோஹிதர்களுக்கும் இதர ப்ராஹ்மணர்களுக்கும் நல்ல வரும்படி கிடைத்தது. சிராத்தாதி ஸகல க்ரியைகளும் அதிக விமர்சையாய் நடைபெற்றன. இத்தனை தான தர்மங்களையும், இவ்வளவு பெருமையாய் நடத்தியவன் விரீஷனே. ப்ரதி மனிதனையும் அழைத்து, அவனவனுடைய ஸ்திதியைப் பரிவுடன் விசாரித்து, அவரவர்களுக்கேற்ப தக்ஷிணைகள் கொடுத்தனுப்பினான். அனைவரும் த்ருப்தியடைந்தனர். பழைய ஜமீன்தாரர் இறந்த துக்கத்தைக்கூடச் சிறிது மறந்து, வந்தவர்களெல்லோரும் தேவிபுரத்துப் புதிய ஜமீன்தாரரை ஆசீர்வதித்துச் சென்றனர்.

எல்லாத் தான தருமங்களும் முடிவதற்கு அஸ்தமனமாய் விட்டது. அப்புறம், விரீஷன் உள்ளே வந்து மாமியாரை நமஸ்கரித்து "அம்மா, நான் ஒரு பாழுங்குடிசையில் ஒரு பரம ஏழைக்குப் புத்ரனாய்ப் பிறந்தவன். என் பூர்வஜன்ம புண்யம், தாங்கள் என்மீது தயைகொண்டு, என்னையும் ஒரு ஆளாக்கி நல்ல உயர்பதவிக்குக்கொண்டுவந்து கடைசியாகத் தங்களுடைய சிறந்த புத்ரியையும் எனக்கு மணம்புரிவித்து என்னைத் தங்களுடைய சொந்த மகனுக்கிக் கொண்டீர்கள். தாயே, தங்கள் ஆசீர்வாதம் எனக்கு இருக்கவேண்டும். கூட, தாங்களும் எனக்கு அடிக்கடிப் புத்திமதி சொல்லி வரவேண்டும். இரண்டும் இருந்தால், நான் இந்த வம்சத்துப் பெருமையும் கீர்த்தியும் சிறிதும் குறையாமல் பாதுகாத்துவருவேன் என்பதற்கு ஸந்தேஹம் கிடையாது" என்றான்.

நவகுமாரரின் மனைவி பூர்ணஹ்ருதயத்துடன் விரீஷனை உள்ளன்புடன் நோக்கி, "அப்பா, என் மகனே, இப்பூவுலகத்துச் செல்வத்தைவிடச்சிறந்த செல்வங்கள்உண்டு; ஸர்வேசுவரன் உனக்கு அச்செல்வங்களைக் கடாக்ஷித்திருக்கிறார். உன்னை இந்த உன்னத பதவிக்குக் கொண்டுவந்தவர் எவரோ, அவரே உனக்குத் துணையாயிருப்பார். தென்னம்பிள்ளை வைத்தவன், தண்ணீர் வார்க்காமற் போகமாட்டான். எதற்கும், அவரையே நீ நம்பியிரு. பலனின் பொறுப்பை அவர்மீது போட்டுவிட்டு, நீ உன் கடமையை ஸரிவரச் செய்துவா. கடவுள் க்ருபையால் உனக்குப் பேரும் புகழும், சீரும் சிறப்பும், நீண்ட ஆயுளும் உண்டாகவேண்டும். எனக்கோ வயதாய்விட்டது. இன்னும் இம்மண்ணுலகில்

நான் இருப்பது கொஞ்ச காலந்தான். இனி என் நாதன் எங்கு சென்ருரோ, அவ்விடத்துக்கே என்னையும் கொண்டு சேர்ப்பிக்கும்படி பகவானை ப்ரார்த்திப்பதுதான் எனது தொழிலாகும். அதற்கேற்றவிடம் மதுராபுரிதான். இன்னும் சில நாட்களுக்கெல்லாம் நான் அவ்விடம் செல்வேன். ஹேமலதையும் நீயுமாக புத்ர பௌத்ராதி ஸம்பத்துகளடைந்து ஸ..க ஜீவிகளாய் நீடூழிகாலம் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும்" என்று ஆசீர்வதித்தாள்.

ராத்ரி வெகு நாழிகையாயிற்று. விரீஷன் படுக்கையறைக்குச் சென்ருன். அங்கே ஹேமலதை விசனத்தில் மூழ்கினவளாய் எண்ணமிட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். பல மாதங்களாயின அவர்கள் இவ்விதம் ஏகாந்தமாயிருந்து. தன் மனைவி துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு, விரீஷன் சற்றுநேரம் அகல உட்கார்ந்திருந்தான். அப்புறம் அருகே அழைத்துப் பக்கத்தில் உட்காரவைத்து, அவள் தலையைத் தன் புஜத்தின்மீது சாய்த்துக்கொண்டு நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

"ஹேமலதே, குழந்தை ப்ராயம் முதற்கொண்டு உன்னை நேசித்துவந்தேன். பிறகு நான் உன்னை என் மனைவியாகக் காதலிக்கும் காலம் வந்தது. நம்மைச் சேர்த்துவித்த புண்ய புருஷர் காலமாய்விட்டார். அவர் ஞாபகார்த்தமாக இப்போது நான் உன்னை முன்னிலும் பதின்மடங்கு அதிகமாகக் காதலிக்கிறேன். நாம் உயிருடனிருக்குமட்டும், பூர்ண மன ஹ்ருதயத்துடன் அந்தரங்க சுத்தியாய் ஒருவரையொருவர் காதலித்து அநுகூல தம்பதிகளாயிருந்து வரவேண்டும்."

இதைக் கேட்டவுடன், சற்றும் தாமதிக்காமல் "ஹேமலதை, நாதா, நான், என்றைக்கும் தங்களுடைய உண்மைப் பத்னியாக நடந்து வருவேன். இது ஸத்யம்" என்ருள்.

விரீஷன் அவளை முத்தமிட்டுக்கொண்டே, "ஹேமலதா. நீ கல்யாணகால முதற்கொண்டே, அவ்வாறுதான் இருந்துவருகிருய். ஆனல் நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டிய விஷயம் ஒன்று இருக்கிறது. அந்த விஷயத்தில்தான், உனது மனேதிடமும் புத்திசாலித்தனமும் தெரியவெண்டும். கண்மணீ, நரேந்த்ரனைப்பற்றி உன்னிடம் இதுவரைக்கும் நான் சொல்லாமல் மறைத்துவைத்திருக்கும் விஷயம் ஒன்றுண்டு" என்று சொல்லும்போது ஹேமலதையின் முகம் மாறியது. அவள் மார்பு படபடவென்று அடித்துக்கொண்டது.

"தெற்கே ஆப்காகியர்களுடன் போர்புரியச்சென்ற சேனையுடன் நரேந்த்ரன் சென்ருன். சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய ஸைந்யம் தோல்வியடைந்தது. அந்தப் பெரும் போரில் நரேந்த்ரனுக்குப் பலத்த காயம் பட்டதாம்."

இவ்வாறு துன்பம் உண்டாகக் கூடுமென்று அவள் முன்னமேயே பயந்திருந்தாள். அதைப்பற்றி அவள் அடிக்கடி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள். கடைசியில் அவள் பயந்தபடியே ஸம்பவிக்கலாயிற்று. விரீஷன் சொன்னதைக்கேட்டு ஒரு பெருமூச்செறிந்து ஹேமலதை தன் முகத்தை அவன் மார்பில் மறைத்துக்கொண்டு கண்ணீர் விட்டாள்.

"கண்மணீ, பால்யம் முதற்கொண்டு நரேந்த்ரனை நீ ஸஹோதரனுக நினைத்து நேசித்து வருவது எனக்குத் தெரியும். ஆதலால் ஸஹோதரன் காயப்பட்டா னென்பதைக் கேட்டு எப்படி அழாமலிருக்க முடியும்? நானும் அவனை என்னுடன் பிறந்தவனுக எண்ணி நேசித்து அவனுக்காக உழைத்து வருகிறேன்."

வெகு நேரம் வரைக்கும் ஒருவருடன் ஒருவர் பேசவில்லை. இருவரும் துக்காக்ராந்தர்களாய் எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். நவகுமாரர், வ்யாதியாய்ப் பாயில் படுத்திருக்கும் போது நரேந்த்ரன் காயம்பட்ட செய்தி விரீஷனுக்குத் தெரியும். அந்த ஸமயத்தில் ஸமாசாரத்தைச் சொன்னுல், ஏற்கெனவே தகப்பனுரைக் குறித்துத் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் ஹேமலதை, பின்னும் வருந்துவாளென்று இதுவரைக்கும் சொல்லாமலிருந்தான். இப்போது அவ்விஷயத்தைச் சொன்னவுடன் ஹேமலதை கண் காணுத தேசம் சென்றிருக்கும் தன் போர்வீர நண்பனைக் குறித்துக் கண்ணீர் விடுவதை, விரீஷன் ஒரு பெரிதாய் நினைக்கவில்லை.

"கண்மணீ, நரேந்த்ரனுக்கு ஒருவித அபாயமும் உண்டாகாது. கடவுள் அவனைக் காப்பாற்றுவார். அவருடைய உதவியைக்கொண்டு நானும் அவன் விஷயமாய் என் கடமையை

நிறைவேற்றுவேன். உன் தந்தை வைத்து விட்டுச் சென்ற இந்த ஜமீனுக்கு அதிகாரி நான்; எனது மனைவியாகிய நீ, தேவிபுரத்து ராணியாவாய். நாமிருவரும் வீரநகர விஷயமாய்ச் செய்யவேண்டிய கடமைகள் சிலவுள.''

இம்மொழிகளைக் கேட்டவுடன் ஹேமலதை தன் துக்கத்தை யொழித்தாள். மனம் வருந்திக்கொண்டிருந்த ஹேமலதைக்கு விரீஷன் வார்த்தைகள் அம்ருதமாயிருந்தன. ஸத்ய ஸந்தனை விரீஷன் சொல்லைக்கேட்டு, ஹேமலதைக்குப் புத்துயிரும், புது தைர்யமுமுண்டாயின. தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, அந்த வள்ளலின் முகத்தை உற்று நோக்கலானாள். அவன், சொன்ன சொல் தவறானென்று அவள் எண்ணினாள். அப்போது அவனைத் தெய்வமாக நினைத்து அவனை நமஸ்கரிக்கலாமா என்றமட்டும் அவனிடம் அன்பும் பக்தியு முண்டாயின.

''ஹேமலதே, உண்மையில் கடவுள் ஒரு போதும் நரேந்த்ரனைக் கைவிடமாட்டார். அவன் மஹா தைர்யசாலி; சூரன். அவனுடைய சொத்தை வேறெவருமடையமாட்டார். அதற்கு அதிகாரி அவன்தான். அவன் விஷயமாய் நான் செய்யவேண்டிய கடமையொன்றுண்டு. உனக்கு நரேந்த்ரன் வெகு நாளாகத் தெரியும்; அவனும் உன்னை ஸஹோதரியாகப் பாவித்து நேசித்து வருகிறான். உன் வார்த்தையை அவன் ஒருபோதும் தட்டமாட்டான். ஆதலால் என் கடமையை நிறைவேற்றுவதில் நீயும் என்னுடன் ஒத்து உழைக்கவேண்டும். உன்னுடைய உதவி இன்றியமையாதது. உன் தாயாருடன் நாமெல்லோரும் மதுராபுரிக்குப் போகப்போகிறோம். அங்கு நாம் நரேந்த்ரனை ஸந்திப்போம். ஹேமலதே, அப்போதுதான் உனது உதவி எனக்குத் தேவை. அவனைத் திரும்ப ஊருக்கு அழைத்து வருவது உனது கடமையாகும். அதைச் செய்துமுடிக்கிறேன் என்று உறுதி வாக்குக் கொடு'' எனக் கேட்டான் விரீஷன்.

ஹேமலதை ''நாதா, என் கடமையை நான் அறிவேன். தங்களுடைய தர்மபத்னியாகவும், நரேந்த்ரனுடைய உண்மையான ஸஹோதரியாகவும் எனது கடமையைச் செய்துமுடிக்கப் பகவான் எனக்குப் போதுமான திடம் தருவாராக'' என்று ப்ரார்த்தித்தாள்.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

S. S. L. C. 1912 (*Continued.*)

I. Write a short essay on (one of) the following:—

(*a*) The use of holidays.

விடுமுறை நாட்களின் உபயோகங்கள்

விடுமுறை நாட்களின் தன்மை—பொது உபயோகம்—சிறப்பான உபயோகங்கள்—முடிவுரை.

விடுமுறை நாள் என்ற சொல்லுக்கு, ஒவ்வொருவனும் ஒழுங்காக, வயிற்றுப்பிழைப்புக்காயினும் அல்லது வேறு எதற்காயினும், தொழிற்படும் போக்கிலிருந்து விடுபட்டிருக்கும் நாள் என்பது பொருள். இந்தப் பொருளில் பலவிதத் தன்மைகள் அடங்கியுள்ளன. முதலாவது, தொழிலாளிகளும் மாணவர்களும் தாம் ஒழுங்காக நடத்திவரும் தொழில். படிப்பு இவைகளிலிருந்து விலகியிருக்கும் நாள்கள், ஒரு வகுப்பான விடுமுறை நாள்கள். இவைகளில்தான் வாரந்தோறும் வரும் சனி ஞாயிறு என்ற கிழமைகள், வருஷா வருஷம் வரும் இரண்டொருமாதம் முதலிய பள்ளியில் விடும் ஒழிவு நாட்கள் அடங்கும். இரண்டாவது, ஏதாவது ஒருவிதமான படிப்பு முதலியனவும்கூடாது, என்று விலக்கப்பட்ட நாட்கள் அவையாவன:—கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை, துருக்கர்களுக்கு வெள்ளிகிழமை, நம்மவர்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பர்வ நாட்கள், அவைகளுக்கு அடுத்த நாட்களான பாட்டிமை என்ற பிரதமை, அஷ்டமி, நவமி, பெரியோர்கள் சிறப்பு மரணதினங்கள் முதலியன ஆகிய இவைகளே. மூன்றாவது, ஒருவன் நடத்தவேண்டியதான கர்மாக்களுக்காகவோ அல்லது பலர்கூடி அனுபவிக்கவேண்டிய திருவிழாக்களுக்காகவோ ஏற்படும் விடுமுறை நாட்கள். இவைகளுள் ஏகாதசி, சிராத்தம், கோயிற்றிருவிழாநாட்கள், வருஷாந்தர பூஜை முதலியன சேரும். இவ்வாறு மூன்று விதமாகக் காணப்படும் விடுமுறை நாட்களில் முதல்வகுப்பான வெறும் ஓய்வு விடுமுறைநாள் தான் முக்யமாக நாகரீகம் மிகுந்து விஷயப் பற்று நிலைத்த இக்காலத்தவர்களால் நன்கு மதிக்கப்படுகிறது.

விடுமுறை நாட்கள் எவ்வகைப் பட்டிருப்பினும், அவைகளில் கூடியவரையில் மற்றைய நாட்களில் நாம் பின்பற்றும் வேலை ஒழுங்கைப் பின்பற்ருது, அவைகளைச் செலவிட முயலவேண்டும். இதனுல் பலர் விடுமுறை நாட்களில் வரம்பைக் கவனியாது உலக விஷய ஸுகங்களில் ஈடுபட்டுவிடவேண்டும் என்று அபிப்ராயப்பட்டு அப்படியே தமது வாழ்நாட்களை வீணுளாக்குவதற்கு வேண்டிய கொடிய பழக்கங்களில் மூழ்கி நிற்பர். இது வெறும் கண்மூடித்தனந்தான். இந்தக் கொடுமையை, இக்காலத்து நாகரீகம் நாளுக்குநாள் திடப்படுத்தி நம்மைத் தத்தளிக்க விடுகிறது. விடுமுறை நாட்களை உபயோகிக்கும் விதம் நன்குணர்ந்து, அறிவுடையோர் இக்கொடுமையைவிட்டு விலக முயலவேண்டும். விடுமுறை நாட்களில் ஸாதாரண வேலை ஒழுங்கைப் பின்பற்றி நிற்கவேண்டாம் என்பதனுல், அதையே மறந்துவிடவேண்டும் என்று கொண்டுவிடக்கூடாது. நமது ஸௌகரியம்போல மற்றைய விடுமுறை நாட்களின் தொழில்களைச் செய்தபின்னர், பொழுதும் தேஹஆற்றலுமிருந்தால் ஸாதாரண ஒழுங்கை ஒருவாறு பின்பற்றுவதில் குற்றம் ஒன்றுமில்லை. மற்றைய நாட்களில் நமது தொழிலின் ஸௌகரியப்படி நமது மற்றைய விஷயங்களை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டும்: விடுமுறை நாட்களிலோ நமது சௌகரியப்படி தினவேலையைஇசைக்கவேண்டும். இதை மறக்கும் இக்காலத்தவர் தம் வாணுளை வீணுளாக்கும் கொடியநிலைக்கு வருவர்.

இனி விடுமுறை நாட்களின் தன்மைக்கு ஏற்ப அவைகளை உபயோகிக்கும் வழிகளை எடுத்தாராய்வோம். முதலாவது வகையான களைப்பு நீக்கும் விடுமுறைநாட்களில் முக்யமாக நமது மற்றையநாள் வேலைகளால் ஏற்பட்ட, களைப்பைத் தீர்ப்பதற்கு வேண்டிய வரம்புமீருு விளையாட்டு, தேஹப்பயிற்சி, மனக்கிளர்ச்சி உண்டாக்கும் படிப்பு இவைகளையும்,இடையே சிற்சில காலங்களில் நமது ஸாதாரண வேலை விஷயங்களையும் ஒருவாறு கைப்பற்றல் வேண்டும். ஒரேஅடியாக நமது வாழ்க்கைத் தொழிலையே மறந்து, விஷய ஸுக மாத்திரத்தில் மூழ்கிக்கிடக்கலாகாது. நாம் இவ்விடுமுறை நாட்களில் மனதின் டிப்பைத் தளர்த்தி, அதற்கு ஆற்றல் மிருந்துநிற்கும் திறனைத் தரவேண்டியது. இந்நாட்களில் வீண் விஷயானுபவத்தில் மாத்திரம் பொழுதுபோக்குவது, நமது வேலை விஷயத்தில் ஒருவிதப் பிடிப்புக் குறைவை மனதில் உண்டாக்கிவிடும். இதற்கு இடம் தாராது, ஒழுங்காக ஒருவித ஸ்வதந்திரத்திற்கும் தடையின்றி நாம் இவ்விடுமுறை நாட்களைக் கழிக்க முயலவேண்டும். இரண்டாவது வகுப்பைச்சேர்ந்த, தொழிலே விலக்கப்பட்ட நாட்களில் அவ்வந் நாட்களுக்குத் தகுந்தவை என்று சாஸ்திரங்களில் எடுத்துக்காட்டப்படுபவைகளைக் கூடியவரையில் பின்பற்றி நடக்க வேண்டும். இவைகளில் விளையாட்டு முதலிய விஷயானுபவங்களைக் கொண்டுவந்து கலந்து, கங்கைக்குப்போன கடாவின் கதையாகச் செய்துவிடவே கூடாது. அனத்யயன தினங்கள் என்று நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள பர்வாதி நாட்களில் அவைகளுக்கென்று சிறப்பாக ஏற்பட்டுள்ள தர்ப்பணுதி கர்மாக்கள், ஜபங்கள், புராணம் கேட்டல், தெரிந்தவைகளை ஆராய்தல் முதலியவைகளைச் செய்யலாம். அன்று விலக்க வேண்டியவையான வேதாத்யயனம், புதுப் படிப்பில் முயலுவது முதலியவைகளை நிறுத்த வேண்டும். இப்படியேதான் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் துலுக்கர்களுக்கும்:அவரவர்கள் மதநூற்களில்கண்டபடிஅவரவர்கள்நடத்தவேண்டும். பெரியோர்கள் சிறப்பு, மரணம் முதலியவைகளைப்பற்றிவரும் விடுமுறை நாட்களில், நமது ஸாதாரண வேலைகளை விலக்கி அவைகளுக்கு இணங்கியவைகளையே பின்பற்றல்வேண்டும். மஹாராஜாவின் மகுடாபிஷேக காலங்களில், வீட்டைஅலங்கரித்தல் தகுந்த உடை முதலியவைகளை ஏற்று, அன்று ஏற்படக்கூடிய கூட்டங்களில் சேர்ந்து ஒழுகுதல், புராணங்களில் காணப்படும் மகுடாபிஷேகபாகங்களை வாசித்தல் விருந்துண்ணல் முதலியவைகளில் பொழுதைச்செலவிடலாம்.ராஜாவின் மரண காலங்களில் புண்யகதைகேட்டல், அவன் ஆத்மாவின் நற்கதிக்கு ஏற்பட்டுள்ள தொழில்கள் ஆகிய இவைகளில் முயலலாம்.மூன்ருவதான புண்ய தின விடுமுறைகளில் கண்டபடி விஷயானுபவங்களில் முனைய இடமிருந்தாலும், அவைகளில் ஈடுபடாது செய்யவேண்டிய கடமைகளையும் பின்பற்றவேண்டிய ஒழுங்குகளையும் மறவாது கைப்பற்றி நிற்கவேண்டும்.

அவிழ்த்துவிட்டதும் கழுதை எடுத்துவிட்டதாம் ஓட்டம் என்ற கதையாக விடுமுறை நாள் கிடைத்ததும், முன்செய்துவந்த தொழில் ஒழுங்கால் நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள நற்குண நற்செய்கைகளையும் கெடுத்துக்கொள்ளும்படி, அவைகளை வரம்புமீறிக் கண்மூடித்தனமான விஷய சுகானுபவத்திலாவது அல்லது வீண் சோம்பேறித்தனத்திலாவது எக்காலும் செலவிடவே கூடாது. இப்படி வீணாக விடுமுறைநாட்களைத் தாறுமாறாகச் செலவழிப்பதுதான் இக்காலத்திற் கேற்ற கோலமாகி விட்டது. இதற்கு அறிவுடையோர் ஒருநாளும் இடங்கொடுக்காது, விடுமுறை நாட்களில் லௌகீகத் தொழிலைக் குறைத்தும், வைதிகத் தொழிலை ஏற்றியும் பழகிவந்து, ஸாதாரண நாட்களிலும் நமது வாழ்க்கைத் தொழிலான மோக்ஷம்பெற முயலுவதை மறவாவண்ணம் அவ்விடுமுறை நாட்களை ஸரிவர உபயோகித்துவர எப்பொழுதும் முயன்றுகொண்டேயிருத்தல்வேண்டும்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

Children's pages

II. நகுஷன் சரித்திரம்

1. வேத நுட்பம் கேட்ட சருக்கம்

கபிலபகவான்:—வைதிக கர்மாக்கள் விஷயத்தையும், வைதிக தபஸ் விஷயத்தையும் நன்றாகச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கவேண்டும். நீர் சொல்வது உண்மையேயாயினும், உமது சொற்களின் முழுப்பொருளை நீர் உணராது பேசுகிறீர்போலத் தோற்றுகிறது. நான் வேதத்தைக் குற்றங் கூறுதிருக்கையிலேயே அப்படிச் செய்ததாகக் கொண்டீர். ஆதலால் நீர் என் கருத்தையும் உணரவில்லை; உமது கருத்தும், உமது சொல்லின் உட்கருத்தை நாடவில்லை.

நான் சொல்லவந்ததை முதலில் கூறுகிறேன். கர்மாக்களைச் செய்யக் கூடாதென்பது என் பக்ஷமல்ல. ஆனால் வைதிக யாகங்களைப்பற்றி முழுதும் உணர்ந்து, தவறாது செய்வது கடினம். அப்படி, அவைகள் பலன்களில் மயங்கிச் செய்தாலும், வரும் பயனும் நீடித்து நிற்பது என்பதில்லை. நீரே கூறியபடி, ஏழைகளால் அவைகளை அனுஷ்டிக்கவே முடியாது. அவைகளையெல்லாம் எல்லோரும் அனுஷ்டித்தே தீரவேண்டியது என்பதும் வேதத்தின் கருத்தல்ல. மனதிற்கு விஷயஸுகங்களிலிருந்து வெறுப்பு உள்ளபடி ஏற்பட்டு அவைகளிலிருந்து திரும்பும் நிலை வரும்படி செய்யவே அவைகள் ஏற்பட்டுள்ளன. பலன்வழி கர்மாக்களைப்பற்றி நடத்துவதைவிட்டு, அவைகளால் உண்டாகக்கூடிய மன அடக்கத்தைக் கருதி அவைகளைப் பின்பற்றுவதே வேத நோக்கத்தில் உள்ளபடி ஒருவனைக்கொண்டு சேர்க்கும். இக்கருத்துடன் வேதகர்மாக்களை நோக்குங்கால், பொதுவாக ப்ராணி ஹிம்ஸை யுடன் கலந்துள்ள யாகாதிகளைவிட அவைகளே இல்லாது நேரே மனதை அடக்கும்படியான சாதுர்மாஸ்யாதி தபஸ்ஸுகளிலேயே ப்ராஹ்மணன் மனம் பாயவேண்டும். இதனால் யாகமே தாழ்ந்தது, செய்யாது ஒழிக்கவேண்டும், என்ற வெறுப்பையும் கொள்ளலாகாது: யாகஞ்செய்ய முடியாவிடில், அவைகளைப்பற்றி வீண்கவலையும் கொண்டு, மற்றைய தபஸ்ஸுகளில் முயலாது இருந்துவிடவும் கூடாது. இவ்வளவுதான் நான் கூறவந்தது.

மேலும் நீர் வைதிக கர்மாக்களை, அவைகளில் ஏற்படும் கொடுமையைக்கூட மதித்து ஓதுங்காது, செய்யவேண்டும் பணக்காரர்: அப்படியே தபஸை ஏழைகளும் கைப்பற்றவேண்டுமென்றீர். இது உண்மைதான். யாகம் நடவாமைக்குப் பல முகாந்தரங்கள் ஏற்படலாம். எல்லாம் கால மாறுபாட்டால் ஏற்படும் மனிதாது யோக்யதா மாறுபாட்டையே பொருத்தது. வைதிகஞானக் குறைவு, தகுந்த பசு தேடச் சக்தியற்றுப்போதல், மனக்குழப்பம் இவைகள் ஏற்பட யாகம் செய்யமுடியாமல் போய்விடலாம். இவர்களுக்கும் வேதம் தபஸை விதித்தது. இவர்கள் யாகம் செய்ய முடியவில்லையென்று வருந்திவீணாகத் தபஸையும் கைசோரவிடாதிருப்பதற்கே கர்மா செய்ய வேண்டாம் என்றும் ஒருவாறு கூறியது வேதம்.

நீர்தான் கர்மாக்களைச் செய்யவேண்டு மென்று பல முகாந்தரங்களால் வற்புறுத்தி னீர். அவைகளின் முடிவு இன்னது என்று உமக்கு நன்றாக விளங்கவில்லையென்பது நிச்சயம். எப்பொழுதும் கர்மாக்களைச் செய்து கொண்டே இருப்பதுதான் முடிவா? மேல் அதனால் ஏற்படுவது ஒன்றுமில்லையா? நீர் கூறியதிலிருந்து இதைவிட வேறு முடிவு இருப்பதாகத் தோற்றவில்லை. இது யுக்திக்குப் பொருந்தா முடிவு. தேஹேந்திரியாதிகள், வைதிககர்மாவை நடத்துங்கால் மனம் எப்படி இருக்க வேண்டும்; அந்நிலையை இக்கர்மாக்கள் உண்டாக்குவது எப்படி—என்பவை முதலிய வைதிக கர்ம நோக்கம் உமக்கு எடுத்துக்கூறினால் விளங்கிவிடும். ஆனால் உமக்கு இவ்விஷயத்தில் அறியாமை குடிகொண்டிருக்கவில்லையா?

ஸ்யூமரச்மி:—கபிலபகவானே! நீர் கூறியதெல்லாம் ஸரிதான். நீர் கூறியதிலிருந்து, நீர் வைதிககர்ம அனாதரவுபண்ணி ஏதோ ஒருமுடிவைக் காட்டவந்ததுபோலக் காணப்பட்டது. அதனால் உம்மைப் பழித்தேன். யாகாதி கர்மாக்களைப் பண்ணும் விதத்தில் காலம், அதிகாரி, இடம், பொருள், ஏவல் இவைகளை நோக்கி ஸ்வர்க்க ஆசையின்றி மனத் தூய்மையைக் கருதிச் செய்யலாம்; ஆனால், எப்பொழுதும் தபஸ்ஸுகள் எல்லா வைதிகர்களாலும் விடாமல் செய்யப்படவேண்டும் என்றும், யாகாதி அனாதரவு ஒரு வழியிலும் இல்லாது அவைகளிடம் தபஸ்ஸுக்கு முரணான, வீண்பற்றும் இல்லாது ஒருவன் நடந்துகொள்ளவேண்டு மென்றும் நீர் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டீர். ஆனால், எனக்கு இந்தக்கர்மாக்களை நடத்துவதனால் ஏற்படக்கூடிய மாறாது வளரும் பலன் இன்னது என்று மாத்திரம் தெரியாது. ஸ்வர்க்கம்போய், புண்ய வேகமிருக்கும்வரையில், மேலான தேவலோக விஷய ஸுகம் அனுபவித்து, பின்னர் இங்கு மறுபிறப்படைந்து யாகாதி புண்ய கர்மாக்களில் முனைவதுதான் பலன் என்பது என் எண்ணம். வேதநுட்பம் வேறு ஏதாவது உண்டானால், எனக்கு எடுத்துக் காட்டவேண்டும். அதை அணுகச்செய்யும் மன அடக்கம் என்பதன் தன்மை என்னவென்றும் விளக்கவேண்டும்.

க:—கர்மாக்களால் ஏற்படும் ஸ்வர்க்க ஸுகானுபவம் ஒருபுறமிருக்க, அவைகளால் மனதுக்கு ஏற்படும் அடக்கமே வேதநோக்கமான மோக்ஷவழிக்கு மிக உபயோகமானது. ஸ்வர்க்க ஸுகானுபமும் நாளடைவில் இந்த அடக்கத்தையே விருத்திபண்ணும்; இந்த அடக்கத்தின் தன்மையை உணர்ந்துவிட்டால் ஸ்வர்க்க ஸுகானுபவமில்லாமலே கர்மானுஷ்டான விதத்தாலேயே இங்கே ஏற்பட்டுவிடும் மன அடக்கம் என்ற பலன். கைகால்கள், வாய், வயிறு, குறி இவைகள் ஜீவனுக்கு ஏற்பட்ட நான்கு வழிகள். இவைகள் வழி சாஸ்திரவரம்பு மீறி, விஷய ஸுகங்களில் ஈடுபடவேண்டுமென்ற எண்ணம் பிறவாதபடி மனம் இயற்கையில் அடங்கி அமைந்திருக்கச் செய்வதே மன அடக்கம் எனப்படும். சூதாடாமை, பிறர் பொருள் கவராமை, பிறரை வருத்தாமை, தாழ்ந்தவருக்கு வைதிககர்மாக்கள் செய்துவைக்காமை ஆகிய இவைகளே கைகால்களுக்கு ஏற்பட்ட தபஸ். குற்றங்கூறாமை, பயனிலாச்சொற் கூறாமை, பழிபொய் முதலிய சொற்கூறாமை, உண்மையையே பொதுவாக ஸுகம், ஆவசியகம், அளவுகளையும் கருதிச் சுருங்கக்கூறுவது ஆகிய இவைகளே வாக்தபஸ். உண்ணுமலிராமை, வரம்பு மீறி உண்ணாமை, வீணாசை இல்லாது நல்லோருடன் உண்பது, வேண்டிய அளவு உண்ணுவது, ஆகிய இவைகளே வயிற்றுத் தவம். தன் மனை நீத்துப் பிறன் மனை விரும்பாமை, காலம்மீறி ஸுகியாமை, மனைவியைவிட்டு வெளிப்படாமை, இவைகளே ஸுக விஷய தபஸ். இவைகள் ஸரிவர ஒருவனிடம் அமைவதற்கே வேதம்யாகாதி தவங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இந்த நுட்பம் உணராது, எவ்வளவு காலம் கர்மாக்களில் முயன்றாலும் பயன் படாது. இது உள்ளவனுக்குக் கர்மாக்களின் பலன்களில் மனம் போகவேண்டியதில்லை.

ஸ்யூ:—ஆனால் இந்த மன அடக்க நிலையிலிருப்பவன் தகுந்த காலங்களில் தகுந்த வைதிககர்மாக்களை விடவும்மாட்டான். அவன் செய்வதெல்லாம் இக்கர்மாக்கள் மாத்திரமாகத்தா னிருக்கும். வேறு கலப்பே இராது. செய்யும் மனோ நிலையில் மாத்திரந்தான் வேற்றுமையாயிருக்கும். யாகம் நடத்தக்கூடிய பணம், யோக்யதை ஆகிய இவைகளிருக்குங்கால் அவன் ஒருக்காலும் யாகங்கள் ஹிம்ஸையென்று கருதி அவைகளை வெறுத்

துத் தவத்தைக் கைக்கொள்ளமாட்டான். இதில் உமக்கு அபிப்ராய பேதமில்லாவிடில் ஸரிதான். மேலும் மானிடர்களால் ஒருவித கர்மாவும் (மனம், வாக்குக் காயவழியாவது) செய்யாது ஒரு க்ஷணங்கூடப் போக்கமுடியாது. இப்படி கர்மா செய்தே தீரவேண்டிய கட்டுத் தளர்ந்து, நீர் காட்டிய மன அடக்கம் ஏற்படச் செய்யவேண்டிய கர்மாக்களே, பெரியோர்களிடம் இயற்கையாக அமைந்து அவர் மனோ நிலையை ஒரு வழியிலும் தாக்காது நடைபெறும், யாகாதி வைதிக கர்மாக்கள். நீர் கூறியபடி நாளடைவில் மாறிவிடும் கர்ம பலன்களைக் கருதாது கர்மா நடைபெறலாம். வைதிக கர்மாக்களே குற்றமுள்ளவையென ஒருக்காலும் எவனாலும் விடத்தக்கவைகளல்ல. இவைகளைவிட்டுப் பின்னர் ஏதோ மோக்ஷம் வரப்போகிறதென்பது வீண் மயக்கந்தான்: விட்டால் நரகந்தான் வரும்.

க:—உமது வைதிகர்மப் பிடிப்பு வியக்கத் தக்கதே. கர்மாக்கள் விஷய வைதிக விதிகள்: ஒன்றும் பயனற்றவைகளேயல்ல. அவைகளைக்கொண்டு முற்கூறிய மன அடக்க வழியான யோகவழி, கர்மாக்கள் நடத்தினால்தான் மேலுள்ள மோக்ஷமென்னும் எங்கும் கடவுளையே காணும் நிலை ஏற்படும் என்பதே நான் கூறவந்தது. கடவுளைப்பற்றிக் கருதாது உமது கர்மப்பிடிப்பர்ன ஆஸ்திக மாத்திரமாக இருந்தால் வைராக்யம் மாத்திரந்தான் உண்டாகும்; மேலே போகவே முடியாது. கெட்டவைகளையும் அறவேவிட்டு நல்லவைகளால் ஏற்படக்கூடிய ஸுகப்பற்றையும் அறவேவிட்டு நல்ல வழியில் நடந்து இவைகள் கொண்டு சேர்க்கும் பரம்பொருளை யோக வழியாகத்தான் நாடவேண்டும்.

ஸ்யூ:—நீர் கூறுவதுபோல கர்மாக்களை ஒதுக்கித் தன்னால் அணுக்கூட ஹிம்ஸை இல்லாது புண்யபலத்தில் பற்றை முற்றிலும் விட்டு கடவுளை நாடுவது ஸந்யாஸ தர்மம். கிருஹஸ்தன் இப்படிச் செய்யமுடியாது. இவ் விஷயங்களில் வைதிக கர்மாக்களை, அவைகளுடன் பொருத்திக்காட்டப்படும் ஸ்வர்க்காதி ஸுக ஆசைவிட்டு, அனுஷ்டித்து தன் தர்மமாகிய தானம், வேதாத்யயனம், யாகம், கர்ப்பாதானம், கபடமில்லாமை இவைகளைப் பின்பற்றித்தான் தீரவேண்டும். இவைகளால் ஏற்படும் தேவதா பிதர்ப்ரீதி ஸந்யாஸிக்கு அவன் தர்ம அனுஷ்டானத்தாலேயே ஏற்படுமாயினும், கிருஹஸ்த தர்மத்தில் நற்கதியடைய முடியாதவனா, ஸந்யாஸதர்மத்தை அனுஷ்டித்துக் கடவுளைக் கண்டுவிடமுடியும்? இப்படிக் கர்மாக்களை ஸரிவர அனுஷ்டித்துத் தேறிவரும் ஒருவன் உணரவேண்டியதாக ஞானகாண்டத்தில் வேதங்கூறுவது யாது?

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

தமயந்தி: (4) காதற்றவம்

மையிட்ட கண்ணருவி வார வலைசோரக்
கையிற் கபோல தலம்வைத்து—மெய்வருந்தித்
தேனிருந்த பூங்கணையே தீயாகத் தேமொழியாள்
தானிருந்து செய்தாள் தவம்.

நளன் மீண்டும் தேவரிடம் போகத் திரும்பியதும், தமயந்தி அவனைப் பின் தொடர்ந்து செல்ல எண்ணினாள். ஆனால் அவளுடைய இயற்கை நாணந்தடுக்கத் தாமரையில் தாமரை மலர்ந்ததென்று சொல்லும்படி, தனது இரண்டு கரங்களுள் தனது முகத்தை வைத்துக் கொண்டு, அவன் போகும் வழியையே நோக்கிக்கொண்டிருந்தாள். நெடுநேரம் அவள் அவ்வாறே பார்த்ததுபார்த்த வண்ணமாகவிருந்தாள். இதுவரை அவள் நளனது அழகின் மிகுதியைக் காதால் மாத்திரங்கேட்டதுண்டு. இப்பொழுதவனை நேரிலேயே கண்டதும், அவள் தன்னையுமறந்தாள்; 'இவ்வபூர்வப் பொருள் நமக்குக் கிடைக்குமோ?' என்று ஸந்தேஹம் குடிகொள்ள எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தாள். "என்னிடம் அந்தத் தேவர்களுக்குக் கிருபையிராது போமோ?" என்று சிலவேளையில் சிந்தையில் மனங்குழம்புவள்; அத்துயரமேலீட்டால் அனல் வீச நெட்டுயிர்ப்பு விடுவள். இடையிடையே அந்நளனது திருமேனியின் அமைப்பை நினைத்து ஈடுபட்டு மெய்ம்மயங்கி விளங்குவள்; "தெய்வத்திற்கென்னிடம் அருளில்லாமல் போகாது" என்று தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொள்வள்.

சிலவேளைகளில் அவளுக்குத் தனக்குந் தோன்றாமல் வெறுப்புண்டாகும். "மணந்தால் அம்மஹா புருஷனை மணக்கவேண்டும்;

இல்லாவிட்டால், இருப்பதிலும் இறப்பதே நலம்'' என்று தன் கண்களில் தாரைதாரையாக மையிட்ட நீர் தடையற்று ஓட எண்ணமிடுவள்; சில வேளைகளில் அவள் மனத்தடுமாற்றத்தினால் உளம் நடுங்குவள். அப்பொழுது உடல் முழுதும் வியர்த்துச் சோர்வள்; உயிர் விட்டவர்போல மதிமயங்கிக் கீழே விழுவள். பின் தானே எழுவள். நாலாபக்கங்களிலும் பார்த்துத் தனது செயலை யாராவது கவனிக்கிறார்களோ என்று ஸந்தேஹத்துடன் பார்ப்பள். பயப்பட்டவர்க்குப் பழுதையும் பாம்பெனத் தோன்றுமென்று சொல்வார்கள். தமயந்திக்குத் தனது தோட்டத்திருந்த மரமெல்லாம் ஜீவதசையுடன் விளங்குவனபோலவும், அவை தன்னைப் பார்க்கின்றனவென்றும் தோன்ற, அவள் பயந்து வெட்கித் தலை குனிந்து விளங்குவள்.

நிற்க. காவல் நிறைந்து விளங்கிய அவ்வந்தப்புரத்தைவிட்டுத் தேவரிடம் வரப் புறப்பட்ட நளன், தள்ளாடித்தள்ளாடிக் கள்ளுண்டு நடை மெலிந்தாரைப்போல நடந்தான். ஆயினும் தனது கடமை தூண்ட, வேகத்துடன் நடப்பான். இடையே தமயந்தியின் அழகிய உருவம் கண்ணெதிரே தோன்றுவதாக எண்ணியெண்ணி அவன் தயங்கித் தயங்கி மயக்கத்துடன் நடப்பான். ஆயினும், மெல்லமெல்ல நடந்து தேவரை அவன் அடைந்தான். அங்கு அவர் தனது வரவை ஆவலுடன் காத்திருப்பதையும் கண்டான். தலையால் வணங்கி அந்நளன் "பெரியோர்களே! தமது உத்தரவைத் தலைமேற்கொண்டு அப்பெருங் காவலுடன் விளங்கும் தமயந்தியின் மாளிகையுள் சென்றேன்; அவளையும் கண்டேன். உமது மகிமையால் என்னை வேறு யாரும் கவனிக்க முடியவில்லை. அவளிடம் உமது அருமை பெருமை எல்லாவற்றையும் நன்றாக எடுத்துரைத்தேன்; உம்மில் எவரையேனும் ஒருவரை மணக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தினேன். அவளுக்கேதோ சித்தஸ்வாதீனம் இல்லைபோலும்! நான் சொல்லுவதை அவள் ஒப்பாது, என்ன புத்திமோசமோ, அவள் என்னையே வரிப்பதாகச் சொன்னாள்; ஸ்வயம்வர மண்டபத்தில் உமது முன்னிலையிலேயே என்னை மாலையிடுவதாகவுஞ் சொன்னாள். நான் என்ன சொல்லியும் அவள் கேட்கவில்லை. செவிடன் காதில் சங்கூதினாற்போலப் பயனற்றுத் திரும்பும்படியான நிலைமை எனக்கு ஏற்பட்டதை நினைத்து நினைத்து வருந்துகிறேன். தேவர்களது விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்யமுடியாத என் தௌர்பாக்ய நிலையை எண்ணும்போது எனக்கே வெறுப்புண்டாகிறது'' என்று சொன்னான்.

ஆனால் தேவர்கள் நளனது உண்மை நிலையை உணர்ந்தவராதலால் அவனைக் கொண்டாடி வாழ்த்தினர்; அநேக வரங்களையுங் கொடுத்தனர்.

அங்கி அமுதநீர் அம்பு அணியாடை [யுறப்
யெங்குநீ வேண்டினைமற் றவ்விடத்தே—சங்கை
பெற்றா யெனவருண னாகண் டலன்தருமன்
மற்றோனு மீந்தார் வரம்.

வரமெல்லாம் பெற்ற நளன், மெல்ல மெல்லத் தேவருருவம் தன் முன்னின்று விலகக் காணக் காண, அவன் மனத்துள் தமயந்தியின் உருவம் மெல்லமெல்ல எதிர் வரத் தோன்றியது. அவளை மாளிகையில் கண்டபோது, ஸத்குணமென்னும் அங்குசத்தால், அடக்கப்பட்டிருந்த காதல், ஸ்வேச்சையுடன் அடங்கமில்லாமல் இரட்டித்த வேகத்துடன் அவனை இப்போது தாக்கியது. புஷ்பபாணனது லேசான கணைகள் அவனது திரண்ட தோளிலும் மார்பிலும் ஊடுருவிப் பாய்ந்து, அவனது புத்தியைக் கவர்ந்து சென்றன. தனது வீரமுஞ் செயலும் அற்று, அவன் பல விதத்திலும் சிந்தைக் காளானான். அவளோடு தான் பேசியதும், அவள் தன்னோடு பேசியதும் ஆகிய செயல்களை மனத்திலிருந்து ஒழிக்க நினைக்கும் நினைப்பே அவற்றை மீண்டும் மீண்டும் அவன் மனத்துள் தோன்றச்செய்யும். அந்தோ பாபம்! அவன் நிலை பரிதாபமானது! அவள் சொல்லிய மொழிகளை மறுத்ததால் ஒரு வேளை தன்னையவள் வெறுத்தாளோ என்று ஏங்குவன்; பின் அவள் சொன்ன நன் மொழிகளை நினைத்துத் தன்னைத் தானே தேற்றிக்கொள்வன்.

"விண்ணோர் விடுதூ துவிளம் புதலால்
பெண்ணா ரமிர்தே பிழைசெய் தனனோ
எண்ணா தறுமிந் திரஜா லமெனக்
கண்ணா டுபுகுந் துகரந் தனையே"

என இம்மாதிரியான பலவித ஆசை மொழிகளில் பாய்ந்து மயங்கிக்கிடப்பன்.

(இதன் தொடர்ச்சி 372-ம் பக்கம்.)

பிரபஞ்ச வர்த்தமானம்
NEWS OF THE WORLD

ஐரோப்பிய மஹா யுத்தம்

சென்ற மாதத்தில் இவ்விஷயமாக எழுதிய போது, ஜர்மானியருடைய அதிக்கிரமத்தைச் சகியாத அமெரிக்கர்களும் சண்டையில் கைகலப்பார்கள் என்று சொன்னபடியே நிகழ்ந்துவிட்டது. ஐரோப்பிய யுத்த களத்துக்கு அமெரிக்க சைன்யம் வந்து போர் புரிவதற்குச் சற்றுத் தாமதம் ஆனாலும், அமெரிக்கர்கள், மற்றைய நேசப்பான்மைக் கட்சியாருக்கு ஏராளமான பணம் கடன் கொடுப்பதற்கு முன் வந்திருக்கின்றனர். இதனால் அவர்களுடைய கை வெகுவாக வலுவடையும் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அமெரிக்கர்களுடைய உதவி கிடைத்ததற்கு, ஆங்கிலேயர்களும், பிரஞ்சுக்காரரும் அடையும் சந்தோஷத்துக்கு அளவில்லை.

ஐரோப்பிய ரணகளத்தில், ஜெர்மானியருக்குத் தோல்விமேல் தோல்வியாகவே வந்து கொண்டிருக்கின்றது. அவர்களுடைய சைன்யங்கள் பலவிடங்களில் முறியடிக்கப்பட்டன. இதன்காரணமாக, அவர்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பின்னடைகின்றனர். சென்ற சிலநாளாக வரும் தந்திச் சமாசாரங்கள் நமக்குக் கலப்பில்லாத உவகையைத் தருகின்றன. கீழரங்கத்தில் துருக்கர் சைன்யம் சின்னா பின்னமாகின்றது. அவர்களுடைய அரண்கள் ஒவ்வொன்றாய் ஆங்கிலேயப் படைகள் கைவசமாகின்றன.

* * *

யுத்தக் கடன்

ஐரோப்பிய மஹா யுத்தச் செலவுக்கு வேண்டிய பணம் பெரும்பொருட்டுக் கவர்ன்மெண்டார் ஜனங்களிடமிருந்து ஏராளமான தொகை கடன் வாங்குகிறார்கள் என்று முன் சொன்னோம். கடன் தொகைக்கு நூற்றுக்கு 5½ வீதம் வட்டி கொடுப்பது, கடன் கொடுப்போருக்கு நல்ல லாபமென்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. பாங்கிகளிலோ, பூஸ்திதியிலோ பணத்தைப் போடுவதினால் இதற்கு மேலான வட்டி கிடைப்பது துர்லபம். ஆதலால் ஜனங்கள் விசேஷமாகக் கவர்ன்மெண்டாருக்குக் கடன் கொடுத்துதவுவார்கள் என்றே நாம் எதிர்பார்க்கிறோம். இது வரையில், இந்தியா முழுவதிலுமிருந்து கையொப்பமான கடன் தொகை, பதினைந்து கோடி ரூபாவுக்கு மேலாகியிருக்கிறது. செல்வவான்கள் மலிந்த பம்பாய் ராஜதானியிலிருந்து, ஆறு கோடிக்கு மேலும், வங்காளத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட ஐந்து கோடியும் கிடைத்திருக்கிறது. நமது சென்னையிலிருந்து எழுபத்தைந்து லக்ஷம் தான் கையொப்பமாயிருக்கிறது. இப்படி நமது ராஜதானி, கையொப்ப விஷயத்தில் ஐந்தாவது ஸ்தானத்தை யடைந்திருப்பதைக் கண்டு நாம் துக்கிக்கிறோம். வங்காளத்துக்குச் சமானமாகவோ, அதை அடுத்தோ அது கூடிய சீக்கிரத்தில் வந்துவிடுமென எதிர்பார்க்கிறோம். நகரத்தார்களும், மற்றைய வியாபாரிகளும், மூலதனம் படைத்தவர்களும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைக் கைவிடக்கூடாது என்று நாம் பன்முறையும் வற்புறுத்துவோம்.

* * *

பருத்திவரி வாக்குவாதம்

இங்கிலாந்திலிருந்து நம் நாட்டுக்கு வரும் பருத்தி சரக்குகளின்மீது விதிக்கப்பட்ட வரி, இருமடங்காக்கப் பட்டதை முன்னமேயே குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். இதனால் கொஞ்சம் நஷ்டமடையக்கூடிய ஆங்கிலேய வியாபாரிகளுடைய தூண்டுதலின்பேரில் கிளம்பிய வாக்குவாதம் வெகு பலமாகக் கேட்கிறது. இந்தியா காரியதர்சியவர்களைச் சில வியாபாரிகள் நேரில் கண்டு பேசினர். பார்லிமெண்டு ஸபைகளிலும் இவ்விஷயமாக ஆலோசனை நடந்தது. 'இதுவரையில் இந்தியாவுக்குப் பிரதிகூலமாயும், இங்கிலாந்துக்கு அனுகூலமாயும் இருந்த இவ்விஷயத்தை நாம் ரத்துசெய்தது நம்மால் இந்தியாவுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய நியாயங்களில் ஒன்று' என்று இந்தியா காரியதர்சியவர்கள் பேசியது நமக்கு அத்தியந்த திருப்தியையும் சந்தோஷத்தையும் கொடுக்கின்றது. பார்லிமெண்டில் நடந்த வாக்குவாதத்தில், மாஜிமந்திரியான ஸ்ரீமான் ஆஸ்குவித், 'யுத்தம் நின்ற பிறகு, ஆங்கிலேய ஸார்வபௌம வியாபார விஷயமாக நடக்கப்போகும் ஆலோசனையின்போது, இவ்விஷயத்தைப்பற்றிப் புனராலோசனை செய்யலாம்' என்ற அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டனர். இதை மற்ற

வர்களும் ஒப்பியபடியால், ஒருவாறு வாக்கு வாதம் நின்றொழிந்தது. அக்காலத்தில், நமது இந்திய பிரதிநிதிகள் தேச க்ஷேமத்தைக் கவனித்துக் காரியங்களை நடத்துவார்கள் என்று நாம் எதிர்பார்க்கிறோம்.

* * *

ஒப்பந்தக் கூலி முறையும் இந்திய ஸ்ரீமதிகளும்

ஒப்பந்தக்கூலி முறைக்குக் கட்டுப்பட்டு, அந்நிய நாடுகளில் போய் உழைக்கும் இந்தியர்களுடைய துர்த்தசையை ஒழித்துவிடுவதாகக் கவர்ன்மெண்டார் வாக்களித்ததையொட்டி, நமது நாட்டில் முதன்மையான ஸ்ரீமதிகளில் சிலர், கனம் ராஜப்பிரதிநிதியவர்களை நேரில் கண்டு பேசி வந்தனர். நமது ஸ்ரீமதிகள், ராஜ காரியத்திலும் மற்றைய விஷயத்திலும் ஏனோ தானோ என்றிருப்பதைவிட்டு, தங்களுடைய ஸஹோதரிகளுடைய துக்கத்திலீடுபட்டு, இவ்வாறு பகிரங்கமாய் முன்வந்தது இதுதான் முதல் தடவையாகும். இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் ஸ்ரீமதிகளுடைய அபிப்பிராயமும் அவர்களுடைய உதவியும்இருக்குமானல் எடுத்த காரியங்கள் இனிதாய் முடியுமென்பதைச் சொல்லவேண்டுமா? ப்ரஸ்தாப விஷயத்தில் ராஜப்பிரதிநிதியவர்கள், இவர்களை வெகுவாக அன்புடன் வரவேற்று, அனுதாபமான பதில்கூறி விடை கொடுத்தனுப்பினர். இப்படிப்பட்ட காரியத்துக்கு நாமெல்லோரும் பேருவகை கொள்ளவேண்டியவராக விருக்கிறோம். நமது சென்னை ராஜதானியிலிருந்து சென்ற ஸ்ரீமதிகள், கனம். வி. எஸ். ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரிகளுடைய பார்யையும், கனம். கே. வி. ரங்கஸாமி ஐயங்காரவர்களுடைய பார்யையுமாவர்.

* * *

பஞ்சாப் மாகாணத்தில் கட்டாயப் படிப்பு

பிரதமக் கல்வியை இலவசமாகவும் கட்டாயமாகவும் செய்ய வேண்டுமென்று நமது ஜன ஸமூகத்தலைவர்கள் மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது அபிமானிகள் அறிந்திருக்கக்கூடிய விஷயம். சம்பளம் குறைவாக ஏற்பட்டிருப்பதைக்கொண்டு இலவசக்கல்விக்கு ஒருவாறு சௌகரியம் ஏற்பட்டதெனக் கருதலாம். ஆனல் கட்டாயப்படிப்புக்கு இன்னும் சௌகரியங்கள் ஏற்படவில்லை. இந்தச்சமயத்தில், பஞ்சாப் மாகாணத்திய லெப்டினண்ட் கவர்னர் அவர்கள் அந்த மாகாணத்தில் சிற்சில விடங்களில் கட்டாயப்படிப்புக்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்போவதாகத் தெரிவித்திருக்கின்றனரென்பதைக் கேட்க நமக்குச் சந்தோஷமுண்டாகிறது. இந்தப் புண்யத்தைக் கட்டிக்கொண்ட உத்தமர்களில் பஞ்சாப் லெப்டினண்ட் கவர்னர் ஒருவராவர். மற்றைய மாகாணங்களிலும் இவ்விஷயம் பின் பற்றப்படுமென எதிர்பார்க்கிறோம்.

* * *

கல்கத்தா ஸர்வகலாசாலைப்பரீக்ஷை

சென்ற மார்ச்சுமாதத்தில் கல்கத்தா ஸர்வகலாசாலையார் நடத்திய 'மெட்ரிகுலேஷன்' பரீக்ஷைக் கேள்விகள், பரீக்ஷா காலத்துக்கு முன்னல் எப்படியோ வெளியான காரணத்தைக்கொண்டு, அவர்கள் மறுபடியும் ஒரு பரீக்ஷை நடத்தத் தீர்மானித்திருக்கின்றனர். இந்தத் துர்த்தசை, சுமார் 18-19 வருஷங்களுக்கு முன்னல், இச்சென்னையிலும் நிகழ்ந்தது. பரீக்ஷைக்குப் படிக்கும் மாணக்கர்களுடைய தேக மனோ சிரமங்களுக்கு நாம் பெரிதும் வருந்துகிறோம். கேவலம் பரீக்ஷையையே பிரதானமாகக் கருதும் வரையில், இந்தச் சீர்கேடு இருந்துதான் தீரும். ஞானபிவிருத்தியை மட்டும் பிரதானமாகக் கருதும் சந்தர்ப்பங்களில் மாணக்கர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட அநீதபுத்தி போகக் காரணமிராது. என்றாலும் அந்த நன்னாள் நமது நாட்டுக்கு எப்போது வரப்போகிறதோ அறியோம்.

* * *

(370-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

மற்றந்தத் தமயந்தியும் காதல் நோய் கவிந்து விளங்க, மனந்தளர்ந்து, ஸ்வயம்வரம் என்று வருமோ என நாட்களை எண்ணி எண்ணிக் கழித்துவந்தாள். ஆகக் காதலரிருவரும், தமது சேர்க்கை நாளை நினைந்து நினைந்து, உள்ளமழிந்து, சந்திரனது அமிர்த கிரண அனலிற் குளித்து, பேசமுடியாது தயங்கி மயங்கி, ஊண் உறக்கமில்லாமல், ஒரே மனத்தராகி, வரும் காட்சியை உத்தேசித்து, கனவிற் பாய்ந்து, காதற்றவத்தில் கருத்தூன்றி விளங்கினார்கள்.

''வேனில்வேள் பகழியார் மயக்க வல்லரே?''